

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

*Misionska
poruka*

2017. godina

I tromesečje

1 Subota, 7. januar 2017.

MISIONSKA PORUKA

U okviru ovog područja ne bih želeo da govorim o efikasnim metodama misioniskog rada, pošto su one uglavnom poznate. Svaka različita tehnika ima svoje mane i prednosti. Isus je koristio dve metode: prvo, on se obraćao širokim narodnim masama, kao na primer u propovedi na Maslinskoj gori, a takođe on je voleo i lični rad, što se može videti u Njegovom razgovoru sa Nikodimom, Samarjankom i mnogim drugima.

Ali kao što smo rekli, danas se nećemo usredsređivati na metode i vrste misioniskog rada, već na sam pojam i ideju misionstva. Jer kada čitamo istorijske izveštaje iz Hristovog života i rada i rada apostola, mi vidimo da je širenje jevanđelja mnogo više od suve informacije, mnogo više od propagande. Biti svedok Isusa Hrista i učestvovati u misioniskom radu nije isto što i predstavljati ideju neke političke partije.

Hrišćanin nije trgovački putnik, koji svoju robu proda, a zatim zauvek zaboravi vrata na koja je pokucao. Ni Isus nije pripadao nekom trgovačkom karavanu sa dalekog istoka. On nije došao da svetu ponudi skupocene mirise i začine. Šta više, On svetu nije ponudio ni neku novu teoriju, kao na primer Buda. On je svetu ponudio sebe. I upravo zato mi imamo običaj da kažemo da hrišćanstvo nije Hristovo učenje, nego je hrišćanstvo sam Hristos, ono što je On bio i ono što je On učinio.

A ako je hrišćanstvo Hristos, šta je onda misionstvo?

Kako je Hristos propovedao jevanđelje? Kao neki grčki filozof, koji je danima ležao na boku ispijajući enormne količine vina, ili kao neki hladnokrvni stoik, ili možda kao srednjevekovni skolastici koji su raspravljali o tome koliko anđela može stati na vrh igle?

O da, mi možemo biti veoma obrazovani, ali Isus se nije trudio da pokaže veliko znanje. On je samo išao tamo kud niko ne bi išao, lečio one koje niko ne bi lečio, hranio one koje niko ne bi hranio i na kraju, suština njegovog misioniskog rada bila je žrtva, bez koje ni mi danas ne bismo imali šta da propovedamo. Hristos nije tražio inspiraciju za misionstvo u proučavanju nedostižnih tajni kosmosa, već u bolnoj rani napaćenog čovečanstva.

Poučimo se iz toga, misionstvo ima svoj smisao onda kada naša religija postane praktična i realna. Svojim praktičnim životom mi moramo otelotvoriti Hristovu ljubav, poniznost i požrtvovnost. Tek onda će naša reč biti jevanđelje, a ne 'mudrovanje'.

2 Subota, 14. januar 2017.

TRI POZIVA

Jednu od najozbiljnijih opomena i poziva koje je Isus uputio svojim sledbenicima nalazimo u: Matej 22,1-10.

Ovu priču je Isus izgovorio poslednjeg utorka pre raspeća. Utoliko je ozbiljnost ovih Isusovih reči veća. Tada je još izgovorena priča o dva sina i priča o vinogradarima. Ove priče sačinjavaju trilogiju, a glavni predmet je:

Spasenje u Isusu Hristu za ceo svet!

U ovoj priči prikazuje se evanđeoski poziv, kojeg je Jevrejski narod odbacio, kao i milostivi poziv neznaoćima. Poziv na gozbu upućuje car, a to je Onaj koji ima moć da zapoveda. Tim pozivom ukazuje se zvanicama počast. Ali ta počast se ne ceni. Autoritet cara se prezire. Poziv domaćina kuće prihvaćen je ravnodušno.

Tri poziva su upućena u ovoj priči:

1. Isusov poziv svom narodu.
2. Poziv koji su upućivali apostoli posle Hristovog raspeća.
3. Poziv koji upućuje Božji narod svakom narodu, jeziku i plemenu.

Dobro nam je poznato kako je prihvaćen Isusov i apostolski poziv. Treći poziv na gozbu prikazuje propovedanje evanđelja nezna-bošcima. Gospod nas danas poziva da donesemo našim bližnjima poslednji poziv milosti.

Celo Nebo je uključeno u ovaj zadatak.

1. Da li si se i ti uključio u pozivanje na veliku svadbu Jagnjetovu?
2. Da li izvršavaš službu na koju si pozvan?
3. Da li nosiš svetlo istine svima bez razlike?

3 Subota, 21. januar 2017.

TRI OBRAĆENJA...

Kada govorimo o služenju bližnjima, nezaobilazni motiv je služiti drugima u cilju njihovog obraćenja. Ali svakako i onaj koji je u službi treba da bude obraćen.

Obraćanje je u središtu misionске službe. Kada spominjemo ličnosti koje su primeri službe drugima, često spominjemo apostola Pavla. Ako bismo njega povezali sa najznačajnijim ciljem misionске aktivnosti, obraćenjem, mogli bismo u njegovom životu uočiti da je on doživeo tri obraćenja.

Prvo obraćenje: **Dela 9,3-6.**

Prvo obraćenje bilo je susret sa Hristom /na putu za Damask/. Da je zaista tada doživeo obraćenje svedoči i njegovo potčinjavanje Hristovoj volji. Susret sa Hristom izmenio je njegove namere.

Drugo obraćenje: **Dela 9,17-19.**

Drugo obraćenje Pavle je doživeo u Damasku - posle ispunjenja Svetim Duhom i krštenja. U 19. stihu je zapisano: „nekoliko dana beše sa učenicima u Damasku“. Ovo je bio Pavlov susret sa braćom u crkvi.

Treće obraćenje: **Dela 9,20.**

Ovo obraćenje je vezano za službu svetu, u mnogim mestima, na putevima i po zbornicama. Pavle se susretao sa ljudima iz sveta kojima je govorio o Hristu.

Dakle, prvo je Pavle imao susret sa Hristom, zatim sa braćom u crkvi, a onda sa ljudima kojima je propovedao Isusa.

Kada pogledamo naše crkvene knjige možemo videti da je veći broj onih koji su se krstili - recimo koji su upoznali Hrista, nego onih koji su sa braćom u crkvi na bogoslužnjima, u subotnoj školi i na drugim skupovima. A još manji broj je onih koji su u službi drugima.

Možda je sada prilika da vidimo da li činimo samo brojku među onima koji su u crkvenoj knjizi ili pored toga možemo sebe da vidimo u broju prisutnih na bogoslužnjima sa braćom i sestrama. Ili smo pored prisutnosti u crkvenoj knjizi i na bogoslužnju, uključeni i u službi drugima!

Najbolji misionar je onaj koji je doživio obraćenje, tj. promenu odnosa prema Hristu, zatim prema braći i prema ljudima ovoga sveta.

Da li veliki misionar može biti moj uzor?

4 Subota, 28. januar 2017.

„...NE STIDIM SE JEVANĐELJA...“

Apostol Pavle je rekao da se ne stidi Hristovog jevanđelja. Bilo bi dobro podsetiti se pozadine ovih reči. Pavle je bio utamničen u Filibi, proteran iz Soluna, nečujno sproveden iz Vereje, ismejan u Atini i u Korintu, a njegova vest bila je „ludost za Grke a kamen spoticanja za Jevreje.

Zašto bi trebalo da se ikada stidimo jevanđelja? Neki hrišćani su pretežno skloni da se stide jevanđelja, jer je krst za mnoge sablazan.

Apsurdno je da stolar iz Nazareta postane Božji Sin. Kako je moguće da prazan grob postane srce jevanđelja?

Fariseji Hristovog vremena su mrzeli vest o krstu; Jevreji takođe. Grci su na isti način pokazivali mržnju.

I danas, svet se podsmeva ovoj vesti. Krst nam govori „ti si izgubljen. Tvoj dobar intelekt, tvoj moral ne vrede ništa. Sva tvoja pravednost je kao nečista haljina“. Svet mrzi takvu vrstu vesti i apostol je to dobro znao. On je lično patio od njihovog sarkazma, prezira i izrugivanja. Pavle je bio čovek velikog intelekta. To nije bilo ni malo jednostavno ni lako za čoveka takvih sposobnosti i iskustava da se odupre takvom preziru. On je osetio svu njihovu oštrinu. A kada je kazao da se ne stidi jevanđelja, on je dobro znao o čemu govori. U odbrani svog apostolstva on kaže:

2. Korinćanima 11, 24-28.

- 5 puta 40, manje jedan udarac! Uprkos svemu, Pavle je mogao da kaže: ****ne stidim se jevanđelja****. U 2.Timotiju 1,12. on spominje razlog zašto se ne stidi jevanđelja:

„Zaradi kojega uzroka i ovo stradam - ali se ne stidim, jer znam kome verovah i uveren sam da je kadar amanet moj sačuvati za dan onaj.“

Kako je sa tobom?

5. Subota, 04. februar 2017.

GLAS U PUSTINJI

Luka 1, 5-23. 57-80; 3,1-18.

„Rođenje Zarijinog sina, kao i rođenje Avramovog deteta, i Marijinog deteta, trebalo je da pouči o velikoj duhovnoj istini, istini koju sporo učimo, brzo zaboravljamo. Sami smo nesposobni da činimo bilo šta dobro; ali ono što ne možemo učiniti, učiniće Božja sila u svakoj duši koja se potčini i veruje. Verom je poklonjeno Dete obećanja. Verom se rađa duhovni život, a mi se osposobljavamo da činimo dela pravde.

...Bog je pozvao Zarijinog sina na veliki posao... Da bi ispunio ovo delo, Bog je morao da radi s njim... Jovan je trebalo da ide kao Jehovin vesnik, da nosi Božju svetlost ljudima. On će dati novi pravac njihovim mislima... Takav vesnik mora biti svet. On mora biti hram u kome će prebivati Božji Duh. Da bi ispunio svoj zadatak, on mora imati zdrav telesni sastav, umnu i duhovnu silu...

Jovan je trebalo da stoji kao reformator. Svojim uzdržanim životom i običnim odelom trebalo je da ukori preterivanja svoga vremena...

...Njegova duhovna shvatanja bila su jasna; razvio je snagu i odlučnost karaktera, a uz pomoć Svetog Duha, bio je u stanju da otkrije sotonin pristup i odupre se njegovoj sili.

...U pripremi puta za prvi Hristov dolazak, on je bio predstavnik onih koji će pripremiti narod za Hristov drugi dolazak... Osnov za sticanje umne snage i duhovne pronicljivosti je ta samodisciplina koja će nam omogućiti da razumemo i sprovedemo u život svete istine Božje reči. Zbog toga umerenost nalazi svoje mesto u delu pripreme za drugi Hristov dolazak.“ /Čežnja vekova, str. 65-70/

6 Subota, 11. februar 2017.

„PROPOVEDAJ REČ...“

Apostol Pavle svom saradniku ukazuje na nešto što treba dobro da zapamti:

2. Timotiju 4,2.

Značenje ovoga stiha ima veliku važnost. Nalog: „propovedaj reč“ znači „ne gubi osećanje hitnosti“. Nema mnogo vremena.

Ovde leži izazov za budne. Ali postoji opasnost da kao Božji narod izgubimo osećanje da smo pokret. Možda kao Crkva brojčano rastemo. Brojčani rast ne sme da se prenaglašava. „Duh je ono što oživljava“ - rekao je Isus.

Apostoli su pozivali na uzrastanje u onome koji je glava Hristos. Ako smo hrišćani onda treba da budemo kao i On - da budemo ispunjeni Njime, da postignemo hrišćansku zrelost. Nestabilnost koja je svojstvena maloj deci treba da nestane. Od nas se očekuje da čvrsto stojimo na braniku istine.

Da li smo zadovoljni svojom zrelošću?

Na kraju svoga života Pavle kaže da još nije dostigao. On se još bori. Propovedajmo Reč u svako vreme!

7 Subota, 18. februar 2017.

SAOSEĆAJNOST

Kada je reč o misionstvu želeo bih da naročito istaknem jedan od duhovnih darova koji je neophodan, a to je SAOSEĆAJNOST. Spomenio bih dve ličnosti od kojih bismo se o tome mogli poučiti.

Spomenimo Džordža Stivensona kao konstruktora prve lokomotive. Jednoga dana Stivenson je ušao u potkrovlje svoga stana i zatvorio prozor koji je duže vreme bio otvoren. Posle nekoliko dana primetio je nešto čudno. Jedna ptica pokušavala je svom svojom snagom da razbije staklo na tom prozoru kako bi ušla. Odmah se popeo u potkrovlje, otvorio prozor, a ptica je bez ikakvog oklevanja uletela u sobu i krenula pravo prema gnezdu. Kada je pogledala u njega slomljena srca se srušila na pod. Stivenson se približio i sve u njemu je

uzdrhtalo od prizora koji je ugledao. U gnezdu je ležala majka sa četiri mala ptića, ali bez života. Sa poda je nežno podigao oca koji je tako dugo pokušavao da svojoj porodici donese hranu. Nastojao je da im pomogne, ali svaki napor je bio uzaludan. Stivenson je dugo tugovao radi ovih ptića. Njegov pronalazak je promenio tok ljudske istorije, ali ga je još većim učinila njegova saosećajnost.

Ali naš uzor je jedna Ličnost čija je saosećajnost veća od svih drugih. To je naš Gospod. Njegova saosećajnost se izražavala i onda kada je plakao. Ponekad su Njegove molitve bile praćene suzama. Da, te suze su ukazivale na dubinu osećanja i veličinu saosećanja prema izgubljenim ljudima.

1. Gledao je patnje svih naraštaja od Adama pa sve do svoga vremena.
2. Isus je plakao na Lazarevom grobu, ali ne zbog Lazara, jer je njega planirao da vaskrsne, već zbog ostalog naroda.
3. On je plakao nad stanovnicima Jerusalima. Video je razorenje grada.
4. Video je krvave verske ratove i progonstva svoga naroda kroz mračni srednji vek.
5. Njegove oči su gledale 22 miliona mrtvih i 36 miliona ranjenih u II svetskom ratu.
6. Video je razorene gradove, atomske eksplozije i decu koja pate i umiru od gladi.
7. Isus je gledao unapred i u naše vreme, kao i kraj istorije ove planete.

Sve je to pritiskivalo njegovu dušu i izazivalo saosećanje i suze u Njegovim očima. Isus je želeo da pomogne ljudskom rodu ali ne samo rečima punim obećanja. On je to pokazao delima.

Kakvo je naše saosećanje prema drugima? Želja mi je da se to pokaže kako na rečima, tako i na delima. Neka se stih iz Psalm 126,6 odnosi i na nas: „Ide i plače koji nosi seme da seje, poći će s pesmom noseći snopove svoje.

Duh proroštva kaže: „Još uvek je najveći dokaz u prilog jevanđelja hrišćanin koji voli i koji može biti voljen. Reč ohrabrenja i delo ljubavi u mnogome će olakšati teret koji počiva na umornom ljudskom rodu.“

8 Subota, 25. februar 2017.

POTREBA ZA LIČNIM RADOM

„Propovedanje i lični rad - Propovedanje i rad od kuće do kuće jednako su važni. Kao rezultat iznošenja istine na velikim skupovima budi se duh istraživanja; naročito je važno da to interesovanje prati lični rad. Oni koji žele da istražuju istinu treba da budu poučeni da marljivo proučavaju Božju reč. Neko mora da im pomogne da zidaju na sigurnom temelju. U tom kritičnom periodu njihovog religijskog iskustva posebno je važno da im pristupe dobro upućeni biblijski radnici i da njihovom srcu otvore riznicu Božje reči.“

„Nešto više od propovedanja - U gradovima treba raditi a ne samo propovedati; radimo od kuće do kuće. Posle upućivanja opomene i objavljivanja istine iz Pisma, mnoge duše će biti osvedočene.“ /Rivju and Herald, 14.10.1902/

„Manje propovedanja, više ličnog rada - Kad bi se napola smanjilo propovedanje, a udvostručio lični rad u domovima prijatelja istine i u crkvi, videli bismo iznenađujuće rezultate.“ /Manuskript 139, 1897/

„Izgubljene prilike - Kad se zanemari lični rad gube se mnoge dragocene prilike koje bi, da su iskorišćene, sigurno znatno unapredile delo.

Pitanja za diskusiju:

1. Koje metode postoje za rad od kuće do kuće?
2. Šta tvoja radna grupa može da promeni?

9 Subota, 04. mart 2017.

„...PROĐE ČINEĆI DOBRO...“

Dela 10,38.

Ovakav način života Bog i danas očekuje od svojih sledbenika. Cela Biblija govori o delima Božje ljubavi za dobro čoveka. Međutim, mi često izgubimo iz vida ovu božansku viziju.

Ako ćemo delovati kao što je Isus radio, tada nećemo nikada činiti dobro da bismo time ostvarili neki svoj cilj.

Ovo je svakako neobičan stav za naše vreme koje se odlikuje materijalizmom i komercijalizmom.

U časopisu Rivju end Herald dr Sakae Kubo kaže: „ON /Isus/ nije sklapao prijateljstvo s ljudima da bi ih zadobio da dolaze u crkvu. Nije isceljivao niti ih oduševljavao da bi se priključili Njegovom pokretu. Mnogi su Mu zaista prilazili, ali činili su to zbog toga što su bili privučeni Njegovom ogromnom ljubavlju.“ /20. jul 1967. strana 3/

Pitanja za diskusiju:

1. Kako osvedočiti ljude da je ono što propovedamo istina?
2. Kako postupiti kao milostivi Samarjanin?

„Priča o milostivom Samarjaninu pokazuje nam kako treba da činimo dobro. Samarjanin nije gledao okolo ima li fotografa, jesu li slučajno tu reporteri iz nekog časopisa, niti je najpre detaljno osmotrio čoveka da ustanovi da li će moći da ga dovede u svoju crkvu, niti je računao da će imati koristi ako dobro postupi s njim. On je video čoveka u nevolji i pomogao mu u dobroti svog srca. Njegova dobrota nije imala poreklo u nekoj drugoj pobudi.“ /20. juli 1967, strana 3/

10 Subota, 11. mart 2017.

KAKO VODITI LJUDE U PROUČAVANJU? I deo

Kad razmišljamo o radu sa našim prijateljima istine, prvi i najčešći problem koji nas muči jeste - kako raditi s njima? „Ja ne znam kako da vodim proučavanje, kako da im iznesem određenu temu?

Evo nekoliko ideja koje nam mogu pomoći u praktičnom radu.

Prvo i najvažnije jeste da ih ne ohrabrimo na neposlušnost. To se uglavnom dešava kada ljudima damo više informacija nego što mogu da prihvate. Često zaboravljamo da smo pozvani da učimo ljude da poslušaju, a ne samo da saslušaju. Kada ih naučimo da više znaju a manje da praktikuju, onda smo ih naveli na svesnu neposlušnost. Druga je krajnost kada ih nedovoljno poučimo, pa onda nesvesno greše.

Da bi ljudi bili u stanju da prihvate ono što ih učimo, neophodno je da u svakoj lekciji nađu sebe u svom praktičnom životu, da to primene na svoj lični slučaj. Ljudi nauče i zapante samo ono u čemu nađu sami sebe. Zato je lična, praktična primena od prvenstvenog

značaja. To im treba stalno naglašavati u vezi sa njihovim ličnim proučavanjem Biblije.

U tom proučavanju sa njima treba:

1. posmatrati /analizirati što je rečeno/
2. objasniti /naglasiti značaj/
3. primeniti /šta to znači za mene/

Napomene koje dajemo treba da su minimalne, dovoljne da bi dale smisao tekstu. Najvažnije je - šta to znači u svakodnevnom životu. U svrhu obrazovnja i vernika i prijatelja istine, najpraktičnija su grupna proučavanja prilagođena potrebama početnika (biblijske grupe). Ona podstiču na zajedničko razmišljanje i diskusiju, a razvijaju i zdravu, duhovnu društvenost. Tom prilikom prisutni se mole jedni za druge i za rešavanje probleme koje neki od njih imaju i tako se razvija pravo prijateljstvo i duhovno zajedništvo koje postaje trajna veza ljudi u crkvi. Ne može se dovoljno naglasiti važnost malih radnih grupa za život crkve kao i pojedinaca.

11 Subota, 18. mart 2017.

KAKO VODITI LJUDE U PROUČAVANJU? II deo

Prilikom vođenja proučavanja nije toliko važno davati prave odgovore, koliko postavljati prava pitanja. Pitanja su velika sila u vođenju na razmišljanje. Ona pobuđuju našu pažnju i primoravaju nas na razmišljanje. Da bi bila efektivna, moraju biti pravilno postavljena. U grupnom proučavanju važno je postavljati:

- **informativna pitanja** koja razmatraju tekst ili misao. Ona najčešće počinju sa šta, gde, kada, ko, kako, čije i sl., i analiziraju činjenice.

- **pitanja usmeravanja** navode učenike da razmišljaju na osnovu već iznesenih podataka i daju nekoliko već postojećih odgovora. Uglavnom se daje nekoliko mogućih odgovora (rastavljenih sa „ili“)

- **probna pitanja** su najčešća. Ona daju nepredvidive odgovore i najčešće počinju sa: zašto, ili ko (na primer, Isus je pitao učenike: „Ko govore da je Sin čovečji?“). Ona traže razmišljanje i inteligentan odgovor i proveravaju nivo shvatanja učenika.

Pravilnom upotrebom i kombinacijom ovih pitanja učitelj može uspješno da dovede učenika kroz proučavanje i razmišljanje do konačne praktične primene na njegov slučaj i svakodnevni život.

12 Subota, 25. mart 2017.

KAKO VODITI LJUDE U PROUČAVANJU? III deo

Jedan veoma važan faktor pravilnih kontakata sa različitim osobama jeste i dobro poznavanje tipova i osobina ljudi. Poznato je da su ljudi po opštim osnovnim strukturama različiti. Psiholozi ih dele na četiri osnovna tipa:

- **kolerike** (naredbodavce, lidere) - njima ne možete naredivati jer to vole sami da čine. Vole brzu akciju, konkretnost i garanciju sigurnog uspeha. Ne podnose poraz i podsmeh sredine.

- **sangvinike** (zabavljače) - njih ne interesuju previše ozbiljne i naučne teme, ne mogu da se bave sistematskim razmišljanjem. Površni su i pažnja im je nestalna. Potrebna im je prihvaćenost.

- **flegmatike** (mirotvorci) - najvažniji su im dobri međusobni odnosi. Zato mogu biti neodlučni, posebno kada su pod pritiskom sukoba sredine. Vole prijateljstvo.

- **melanholike** (analitičare) - posebno povučene osobe sposobne da uoče sve detalje i to uglavnom one negativne. Sa njima se mora biti vrlo pažljiv jer su to veoma osetljive ličnosti. Traže studiozni i temeljit pristup i umeju duboko da razmišljaju. Iako su ćutljivi, razmišljaju i duboko reaguju. Traže korektno ponašanje.

Ako se uzmu u obzir i ovi važni momenti (pored mnogih drugih), naš kontakt sa ljudima može biti mudar i uspešan u vođenju kroz proučavanje Božje reči. Potrebno je puno takta i prilagodljivosti svakoj ličnosti, posebno da bi naš pristup bio pravilan i da bismo ljude zadobijali za Hrista.

II tromesečje

13. Subota, 01. april 2017.

ZAVISAN OD LJUDSKIH ČINILACA

Za svoje predstavnike među ljudima Bog nije izabrao anđele koji nisu nikad sagrešili, već ljudska bića koja imaju slične osobine kao i ljudi koje traže da spasu. Hristos je uzeo ljudsku prirodu da bi mogao da dosegne do ljudskog roda. Bio je potreban božansko-ljudski Spasitelj da donese spasenje svetu. Ljudima je predata sveta dužnost da objave „neiskazano bogatstvo Hristovo“.

Posmatrajte dirljiv prizor. Gledajte Veličanstvo neba okruženo dvanaesticom koje je izabrao. On upravo želi da ih odvoji za obavljanje Njegovog posla. Pomoću ovih slabih oruđa, preko svoje Reči i Duha, On namerava da spasenje učini dostupnim svima.

„I sad pošlji u Jopu ljude i dozovi Simona prozvanoga Petra.“ Tako je Bog dao dokaz da ceni evanđeosku službu i svoju organizovanu Crkvu. Anđelu nije naloženo da Korniliju govori o krstu. Čovek, koji je kao i sam kapetan, podložan ljudskim slabostima i iskušenjima, trebalo je da bude onaj koji će mu ispričati o raspetom i vaskrsлом Spasitelju.

Anđeo poslat Filipu mogao je i sam da obavi posao za Etiopljanina, ali to nije bio Božji plan delovanja. Njegov plan je da ljudi rade za svoje bližnje.

„Ali ovo blago imamo“, nastavio je apostol, „u zemljanim sudovima, da premnoštvo sile bude od Boga, a ne od nas.“ Neprocenjivo blago je stavljeno u zemljane sudove. Preko ljudi Njegovi blagoslovi

treba da budu preneti svetu. Preko njih Njegova slava treba da razbije tamu greha. U službi ljubavi oni treba da sretnu grešne i nevoljne i da ih dovedu krstu.

Misli za razgovor:

1. Nabrojati biblijske ličnosti koje je Bog pozvao u službu.
2. Razgovarati o vrsti službe nabrojanih biblijskih ličnosti.
3. Koju vrstu službe bi ti danas mogao da obavljaš?

14. Subota, 8. april 2017.

“AKO ME LJUBITE...”

Po ko zna koji put se suočavamo s pozivom na rad za bližnje. Međutim, oni koji rade, činiće to i bez misionorskog stiha. Oni koji ne rade, obično ne rade ni posle ovog „misionorskog poziva“. Zašto neki vole da se zalažu za spasenje bližnjih, a nekima to vrlo teško pada?

Neki će reći: „Pa, oni su sposobni, mi nismo.“

Međutim, Isus nije rekao: Vi sposobni ste svetlo svetu /Matej 5, 14/; Sposobni sluga... daje hranu na obrok /Matej 24, 45/;

Dobro slugo sposobni... /Matej 25,23/ On naglašava reči „dobra dela“, „verni“. Koliko je teško dobrom čoveku da čini dobra dela, veranom da bude veran, ispunjenom ljubavlju da voli? Od čega to zavisi - od spoljašnjih sposobnosti, talenata, ili unutrašnje sile - ljubavi? Može li neko sa strane iznuditi i nametnuti ljubav? Može li neko „misioniskim oduševljenjem“ stvoriti u nama „talenat i sposobnost za svedočenje“, ako nas Hristos nije „zapalio“ ljubavlju prema Njemu i Njegovoj izgubljenoj deci?

Što se mogućnosti za rad tiče - imamo ih više nego ikada. Sredstva, metode, materijali, sloboda - sve nas zove da ustanemo i da zbunjenom svetu pokažemo izlaz iz tame. Ali, imamo li pokretačke snage da to učinimo? Da li naše srce čezne da pomogne onima koji oko nas tiho i neprimetno duhovno umiru? Da li zaista volimo svog Spasitelja i one za koje je On umro i koje zajedno sa nama želi da vidi u svom carstvu? Da li smo se suočili sa istinom: „Ako Me ljubite, držite zapovesti moje“?

Voleti Hrista znači saradivati s Njim, voleti one koje i On voli božanskom ljubavlju koju On želi da nam daruje. Da li ćemo prihvatiti

ovu ponudu i izazov? Hoćemo li u kleti, nasamo, rešiti taj problem ili ne, utićaće i na našu večnost.

Misli za razgovor:

1. Šta je pokretačka sila za misionski rad?
2. Na koje sve načine Crkva može da ispuni Hristov nalog o propovedanju Jevanđelja svim narodima?
3. Koji je moj i tvoj lični udeo u ovom poslu propovedanja?

15. Subota, 15. april 2017.

KAKO DA SVEDOČIM BLIŽNJIMA

Čitaj iz Biblije: Evanđelje po Marku 5,19.

Iskustvo jedne sestre:

Godinama sam živela na selu i trudila se da upoznam sve susede u krugu od pet kilometara. Bar jednom godišnje posećivala sam svakoga od njih i uvek provodila po nekoliko minuta s njima, razgovarajući o novostima i događanjima u njihovoj porodici. Tako su u toku vremena nastala prijateljstva.

Leti bih svojim prijateljima delila plodove koji su rasli u mom vrtu. Tako smo se postepeno sve više upoznavali i zbližavali. Bili su to ljubazni susedi i drago mi je što sam mogla da im govorim o svojoj veri.

A onda smo se preselili u blok stambenih zgrada. Mislila sam da će mi biti još lakše da upoznam susede, da se sprijateljim s njima i da saznam njihove duhovne potrebe. Bila sam uverena da ću ubrzo uspeti da organizujem biblijska proučavanja za susede iz iste zgrade. Bila sam u zabludi. Ljudi bi me u prolazu užurbano pozdravili, ali to nije bilo prijateljstvo. Kad bi se ponekad sreli u praonici rublja, neke od njih sam upoznala, ali se nije uspostavilo ono pravo prijateljstvo koje sam očekivala.

Odlučna da se s njima bolje upoznam, skovala sam plan. Ispekla sam po hleb za svakoga od deset stanara u mojoj zgradi i pokucala na njihova vrata. Minut-dva sam razgovarala s domaćicama i tako nešto saznala o njihovim porodicama. Zatim sam im svakog meseca ostavljala pred vratima časopis Znaci vremena. Posle izvesnog vremena uspostavljeni su prijateljski odnosi i sada se dešava da ljudi kucaju na moja vrata. Čak i oni sa trećeg sprata znaju da dođu k meni da nešto

posude ili da zamole da se pobrinem za njihovu mačku ili da uzmem poštu dok su na putu. Do sada još nisam uspela da s nekim od njih proučavam Bibliju. Ali, rekli su mi da cene časopis i da ga čitaju. Očekujem da Bog uskoro stvori mogućnost da se ostvari moj san: da proučavam Božju reč s nekom zainteresovanom osobom.

Ovo je princip rada koji i mi možemo da sprovedemo u svom radu. Diskutujmo o tome šta, kako i ko ovo može da sprovede u našem razredu.

16. Subota, 22. april 2017.

EVANĐEOSKI RAD UZ POMOĆ MREŽE

Čitaj iz Biblije: Evanđelje po Marku 4,3.8.

Moramo dozvoliti Gospodu da nas upotrebi za spasenje duša. Svi mi poznajemo mnogo ljudi. Činjenica je da oni koji nas dobro poznaju imaju više poverenja u našu vest. Veze prijateljstva uklanjaju strah. Koliko se puta dogodilo da sretnemo osobu u potpuno stranom okruženju i da ustanovimo da ona poznaje nekoga koga i mi poznajemo. To pomaže da se ljudi opuste. Prema susedima se postupa drukčije nego prema strancima.

Razmena iskustava stvara mrežu poznanstava. Poznanstva se mogu sklapati u lečilištima, u čekaonicama zdravstvenih ustanova, na dečjim igralištima ili u klubovima. Takva poznanstva se šire i na članove porodica onih koje smo upoznali.

Evanđeoski rad toga tipa traži od nas da se molimo dok tražimo one koji bi mogli biti otvoreni za uticaj evanđelja. Sledeći korak na tom putu je vođenje duhovnog razgovora, svedočenje, a zatim u pravom trenutku nuđenje mogućnosti zajedničkog proučavanja Biblije. Neće svi naši poznanici pokazati interesovanje za duhovne teme, ali počnimo s onima koji ga pokazuju.

Nedavno je neki naš vernik pozajmio jednoj porodici video kasete snimljene na nekoj evangelizaciji. Rezultat je bio osamnaestoro krštenih. Drugi naš brat je započeo razgovor s čovekom koji je vozio kola slična njegovima. Tako je počelo poznanstvo koje je tog neznanca na kraju dovelo u crkvu. Mogućnosti uspostavljanja takve mreže poznanstava su bezbrojne. Jedan prijatelj je spomenuo da član njegove

ve porodice gleda verske programe na televiziji. Došlo je do razmene video kasete i rezultat je bio dvoje krštenih. Slične primere bismo mogli nastaviti da iznosimo beskrajno!. Zašto se ne bismo molili da nas Bog podseti na one poznanike koji su otvoreni za evanđelje?

Porazgovarajmo u razredima o tome šta bismo od ovoga mogli da ostvarimo? Praktično se dogovorimo i krenimo na dela.

17. Subota, 29. april 2017.

RAD OD KUĆE DO KUĆE

Čitaj iz Biblije: Evanđelje po Marku 4,24.

Duh proroštva piše:

Trebalo bi da naši vernici više rade od kuće do kuće, da proučavaju Bibliju s ljudima i da dele literaturu... Kada budemo sejali pored svake vode, shvatićemo da „ko obilno seje, obilno će i žeti“.

Oni koji tvrde da su Božja deca, treba da slede Hristov primer. Postarajte se za telesne potrebe svojih bližnjih i njihova zahvalnost će srušiti prepreke i omogućiti vam da doprete do njihovih srca... Ovaj posao mogu da rade i žene kao i muškarci... One mogu u porodicama da učine ono što muškarci ne mogu: da obave posao koji se tiče unutrašnjeg života porodice. One mogu da se srode sa srcima do kojih muškarci ne bi mogli da dopru. Takav nam je rad potreban. Diskretne i skromne žene mogu da objasne istinu ljudima u njihovim domovima. Tako objašnjena Božja reč biće slična kvascu pa će se cele porodice obraćati...

U domaćem krugu, pored ognjišta svog suseda, pored bolesničke postelje, možete mirno da čitate Bibliju i da progovoriti koju reč o Isusu i istini. Tako će biti posejano dragoceno seme koje će niknuti i doneti plod...

Treba da se obavi misionarski posao na mestima koja mnogo ne obećavaju. Misionarski duh treba da prožme naše duše, da nas podstakne da dopremo do društvenih slojeva do kojih nismo nameravali da stignemo, da primenimo metode i da stienmo do mesta o kojima uopšte nismo razmišljali. Gospod ima svoj plan za sejanje evanđeoskog semena. Ako budemo sejali po njegovoj volji, stići ćemo do hiljada ljudi koji nikada nisu čuli za istinu.

Hiljade hiljada i deset hiljada puta po deset hiljada anđela čeka da sarađuje s vernicima naših crkava u prenošenju svetlost koju je Bog tako obilno izlio, da bi se ljudi mogli pripremiti za Hristov dolazak.

Naše sestre, mladi, ljudi srednjih godina i oni u poodmaklom dobu mogu da učestvuju u završavanju dela za ovo vreme. Kada budu radili prema prilikama koje im se pružaju, stećiće iskustvo od najveće vrednosti za sebe. Zaboravljajući na sebe, oni će rasti u milosti.

Diskutujte po razredima:

1. Koje principe evanđeoskog rada si ovde otkrio?
2. Šta konkretno treba da učinimo do sledeće subote?
3. Šta smo postigli od prošle subote?

18. Subota, 06. maj 2017.

SLUŽBA NAŠE DECE

Čitaj iz Biblije: 3. Jovanova, 3.i 4. stih

Deca su naše najveće blago. Zato smo pozvani da ih poučimo kako da izvrše zadatak koji im je Bog dao u ovom životu i da se pripreme za mesto u Božjem carstvu.

Školovati našu decu da budu vođe Crkve u budućnosti znači pomagati im da se već sada osećaju kao deo Crkve. Ona moraju da shvate da Crkva nije samo Crkva njihovih roditelja, već i njihova Crkva. U njima treba da se razvije svest o pripadnosti.

Kako deca mogu da se uključe u službu pokazuje Samuilov primer. Duh proroštva kaže: „U toku prve tri godine života proroka Samuela, majka ga je brižljivo poučavala da razlikuje dobro od zla. Svakim predmetom, kojim ga je okružavala, nastojala je da njegove misli usmeri prema Stvoritelju. Ispunjavajući zavet da će sina dati Gospodu, ona ga je teška srca prepustila brizi velikog sveštenika Ilija, kako bi se vežbao da služi u Božjem domu. Premda je Samuilo svoju mladost proveo u Svetilištu u kojem je služio Bogu, on nije bio oslobođen zlih uticaja grešnih primera. Ilijevi sinovi se nisu bojali Boga niti su poštovali svoga oca. Ali, Samuilo nije tražio njihovo društvo niti išao njihovim zlim putevima. Njegovo rano vaspitanje učvrstilo je u njemu odluku da sačuva hrišćansko poštenje. Kako je Ana bila nagrađena! I kako nas njen primer hrabri na vernost!“

Nije li ovo primer svima nama? Svoju decu treba da vežbamo da služe dok su još mala. Duh proroštva naglašava: „Ne može se dovoljno istaknuti važnost ranog vaspitanja dece. Pouke koje dete nauči u toku prvih sedam godina života oblikuju njegov karakter više od svega što će naučiti u godinama koje slede.“

Duh proroštva nas dalje savetuje: „Dajte svojoj deci Božju Reč kao temelj svekolikog njihovog vaspitanja i obrazovanja.“

Isus je prepoznao važnost službe koju deca mogu da obave, pa se duboko interesovao za njih. Ali, kao i mnogi crkveni službenici danas, Isusovi učenici su službu dece smatrali nevažnom u tolikoj meri da su čak ukoravali one koji su svoje mališane dovodili Hristu. Možda bi trebalo opet izgovoriti iste reči koje je Isus u ono vreme izrekao: „Pustite decu neka dolaze k meni; ne branite im, jer je takvih carstvo Božje!“ (Marko 10,14) Drugom prilikom je rekao: „Gledajte da ne prezrete jednoga od malih ovih, jer vam kažem da anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice Oca mogega nebeskoga.“ (Matej 18,10)

Naša deca danas mogu da imaju važnu ulogu u službi propovedanja evanđelja. Vežbajte ih u tome danas, da biste sutra prikupili bogate plodove!

Porazgovarajte u razredima:

1. Kako deca mogu da svedoče?
2. Načinite plan kako i ko će da pomogne deci u tome!

19. Subota, 13. maj 2017.

NAŠ ZADATAK I NAŠA LESTVICA VREDNOSTI

Čini mi se da se sve oko nas bori za naše vreme i za našu snagu - naše porodice, naši poslovi i naša Crkva! Mnogima je želja da prežive postala jedina pokretačka snaga u životu.

Usred sve te bojne vike još se čuje Božji tihi glas koji nas neumorno opominje i podseća da život nije samo borba za preživljavanje, da naš osnovni zadatak nije samo zarađivanje sredstava za život. Ovo je vreme kad se moramo pripremiti za večnost s Bogom.

Kada god osetim da je život postao previše užurban, primoravam sebe da zastanem i sam sebi postavim dva pitanja: „Šta je istinski

važno u mom životu?“ , i drugo: „Da li mi to što radim osigurava vrednosti koje smatram važnima?“ ,

To nisu trenuci kada razmatram vrednosti koje upravljaju mojim životom i radom, već kad zastajem da ih potvrdim i vidim nije li me život naveo da ih zanemarim, da zaboravim svoju misiju.

U nadi da bi moje razmišljanje nekome moglo da pomogne, želim da s vama razmotrim pet vrednosti koje oblikuju moj život i rad:

1. Lična zajednica s Bogom. Bez nje ništa drugo zapravo ne vredi. Podsećam sebe da je Isus napustio nebesku slavu da bi se rodio među ljudima i umro na krstu kako bih ja, verom, sada mogao da imam sigurnost večnog života!

2. Sve što jesam i što imam pripada Bogu. Usred društva koje misli samo na sebe, molim se da bi moje reči i moji postupci stajali kao brana takvom svetovnom i kratkovidom razmišljanju. Bog želi da uspemo u životu. Ali za njega uspeh nije u tome da što više nagomilamo i trošimo za ličnu udobnost, već da pomognemo drugima.

U moje davanje je uključeno i ono što vraćam Bogu. Ja Bogu vraćam desetinu kao znak da je sve što imam zapravo njegovo; da sam ja samo upravitelj njegovih dobara. Davanje desetine je ispit poslušnosti, a ne mera moje ljubavi. Svoju ljubav pokazujem darovima koje dajem iz zahvalnosti za obilje darova kojima me je On obasuo.

Osim toga, svest da pripadam Hristu podstiče me da odgovorno postupam s onim što mi je preostalo.

3. Zajedništvo je važnije od organizacijskih struktura Crkve. Nemojte me pogrešno shvatiti: strukture i pravila su važni za svaku organizaciju. Ali, moja životna filozofija je da je najvažnije graditi odnose s ljudima.

Šta to znači? Želim da kažem da mi prečesto provodimo toliko vremena starajući se oko struktura u Crkvi - za „svetlo i grejanje“ u crkvi - da često zaboravljamo da je struktura jednostavno oblik u kojem gajiti zajedništvo jedan s drugim i s Bogom. Šta god u ime hrišćanstva teži da razori naše zajedništvo, bilo s Bogom ili s ljudima, treba menjati, da slučajno cena koju plaćamo ne bi bila previsoka, da nas to ne bi stajalo večnosti!

4. Lična tumačenja nisu nam na korist. U toku godina ustanovio sam da je u savetu mnogih adventističkih hrišćana velika mudrost. To je pravo značenje odgovornosti koju imamo prema vernicima. Često čujem reči: „Ne slažem s s takvim stanovištem. Ne mogu

ga prihvatiti!“ Ili: „Mislim da to što se traži nije u redu i ja ću učiti ili propovedati ono što ja mislim da je pravilno!“ U toku proteklih deset godina takvo ponašanje je postalo uobičajena pojava, posebno na području tumačenja Biblije.

To pokazuje da danas preovladava individualizam. Mnogi adventisti gaje takvo mišljenje pa zaključuju da imaju pravo da zanemare tradicionalna adventistička verovanja i da ističu svoja tumačenja. Nikada nisam pozivao na totalnu usaglašenost mišljenja. Ali visoko cenim savet mnogih mudrih glava.

5. U porodici je snaga. Verujem da su za mnoge nevolje u društvu krivi neskladni domovi i razorene porodice. Ni adventisti nisu imuni od takvog trenda. Razvodi braka u svetu i ekonomska nezavisnost bračnih drugova uneli su zabunu i u naše redove.

Voleo bi da postanemo imuni na svetovne uticaje koje nas podstiču da trošimo novac na ono što nema trajne vrednosti. I da ponovo visoko uzdignemo ideal braka i negujemo hrišćanski dom u kojem će se rađati deca koja ljube Boga, koja su spremna da žive u skladu s njegovim visokim zvanjem.

Ovo su moje osnovne vrednosti. A tvoje? Zašto ne bi sebi postavio pitanja: „Što mi je zapravo važno u životu?“ i „Da li mi to što radim osiurava vrednosti koje smatram važnima?“

Porazgovarajte u razredima:

1. Šta su naši prioriteti u životu?
2. Kako da ih uskladim s lestvicom istinskih vrednosti?

20. Subota, 20. maj 2017.

PROPOVEDANJE EVANĐELJA PUTEM RADIO TALASA

Čitaj iz Biblije: Otkrivenje 18,1.

Naš najveći zadatak je da propovedamo evanđelje celom svetu da bi mogao da se pripremi za dolazak Gospoda Isusa Hrista. A Bog nas nije ostavio bez sredstava da izvršimo ovaj zadatak.

„Adventist World Radio“ (Adventistički radio u svetu) objavljuje evanđelje u mestima u kojima ne možemo da lično svedočimo ili

propovedamo. AWR dopire i do zemalja u kojima prevlađuje islam, hinduizam i budizam. On dopire i do domova i sela u Kini i Indiji. AWR je glas Globalne misije.

Rezultati adventističke međunarodne radio-službe ne mere se brojem studija ili odašiljača, pa ni brojem sati emitovanja ni brojem jezika na kojima se emituje. Sledeći izveštaji pokazuju da Sveti Duh koristi AWR kako bi promenio život ljudi. Ovakva iskustva su vrlo česta:

Kristijan i Džon se ne poznaju, iako obojica žive u Libiji. Njihova imena navode na zaključak da nisu Libijci. Jedan bi se mogao smatrati Arapinom, a drugi je iz Gane. Pisali su nam tražeći da im pošaljemo Bibliju i lekcije Dopisne biblijske škole. U toj zemlji, neprijateljski raspoloženoj prema hrišćanstvu, nema crkava, ni propovednika, ni Biblija. Ali, svakoga dana u Libiji se posredstvom AWR-a propoveda radosna vest o spasenju u Hristu.

I od zatvorske ćelije u Kamerunu do obora s kamilama u pustinji Sahare radio preobražava živote stotine hiljada. Job je bio osuđen na doživotnu robiju zbog ubistva. U svojoj ćeliji je čuo poziv Svetoga Duha koji je tako temeljno izmenio njegov život da ga je predsednik države pomilovao, pa je danas slobodan čovek.

Ezekiel je nekada bio musliman kao i većina stanovnika Nigera. Nalazio se u pustinji, na peščanim dinama Sahare, kada ga je preko emisije AWR-a Sveti Duh pozvao u propovedničku službu. U to vreme nije bilo adventista u Nigeru, a danas je bogomolja u Niameu suviše mala da primi vernike koji se brzo umnižavaju.

„Adventist World Radio“ je u proteklih dvadeset godina objavljivao drugi Hristov dolazak. Od jedne radio stanice u Portugaliji, kojoj smo plaćali po satu emitovanja, AWR je postao pravi svetski radio. Od 27. marta 1944. AWR dvanaest sati dnevno emituje za afrički kontinent, a po celom svetu emituje 141 sat dnevno na preko 30 jezika, iz mesta kao što su ostrvo Guam na Pacifiku, iz Novosibirska u Sibiru, iz Italije, Slovačke, Kostarike i Gvatemale.

Vrlo brzo ćemo postaviti novi odašiljač na Guamu, imati novu stanicu u Italiji i jedno novo mesto u Africi. Za ovakav ambiciozni program potrebne su naše molitve, ali i sredstva.

Neki se pitaju zašto trošimo vreme, trud i novac za takve poduhvate. Zato što verujemo da će radio talasi stići tamo gde neće moći da stigne nijedan propovednik, evanđelist, pa ni vernik. Na primer, znamo za najmanje četiri pastora iz neadventističkih crkava

koji redovno traže naše tekstove i časopise kako bi dobili ideje za svoje propovedi. AWR je od Boga određeno oruđe kojim se evanđeoska vest objavljuje po celome svetu.

Porazgovarajte u razredima:

1. Da li biste mogli koristiti LOKALNI RADIO za zdravstvene, društvene, ili religijske programe?
2. Ako je moguće, organizujte taj posao!
3. Molite se za radio u svetu i u Jugoslaviji.

21. Subota, 27. maj 2017.

ŠTA JE U ŽIVOTU ZA TEBE VAŽNO?

Čitaj iz Biblije: Evanđelje po Mateju 13,44.

Da li si ikad poželio da nađeš neko blago? Da imaš neograničena sredstva, dovoljno novca u banci da ostvariš svaku svoju želju? Da imaš bogate prijatelje na visokim položajima?

Samuel je imao takav položaj. Bio je 1950-tih godina jedan od najbogatijih vlasnika deonica u Kairu. Kao sinovac aleksandrijskog biskupa školovao se u jednoj od najboljih katoličkih škola. A onda je počeo da zarađuje. Društvene veze pomogle su mu da postane prijatelj članova egipatske kraljevske kuće. Život je mnogo obećavao. Oženio se i dobio dve kćerke.

Ali, prilike su se uskoro promenile. Kraljevska porodica je morala da napusti zemlju. Samuelovo bogatstvo konfiskovala je država, a on sam bio je prinuđen da pobegne u Englesku. Posle mnogo teškoća uspeo je da se nastani u Londonu. Tu se zaposlio u jednom preduzeću koje se bavilo prodajom uglja. Njegova deca su krenula u školu, a on je počeo novi život, premda je ostao bez onoga što je smatrao neophodnim za pravi život.

Jednoga dana se u njegovom poštanskom ormaru našao prospekt koji je pozivao na evangelizaciju. U prospektu su bile navedene teme koje obrađuju velika životna pitanja. Zainteresovan, Samuel je sledeće nedelje uveče došao u Evanđeoski centar. Vest koju je slušao ga je duboko dirnula, pa je o njoj pričao svojoj supruzi. Međutim, ona nije pokazala nikakvo zanimanje.

„Zašto gubiš vreme na tim predavanjima? Ima poslova koje treba da obaviš kod kuće!“ - govorila mu je. Kada se počeo braniti odgovorila je da nema vremena za postavljanje nekakvih životnih prioriteta. Ali, Samuel se nije obeshrabrio. Nastavio da dolazi na predavanja. Njegov život je krenuo u drugom smeru. Ubrzo nije dolazio samo nedeljom već i subotom. Onda je poželio da se krsti.

Međutim pojavio se jedan veliki problem. Samuel je uživao u duvanu. Četrdeset puta dnevno vadio bi svoj zlatni upaljač i uživao u dimu. Osećao je da mu predstoji borba. A i njegova žena je to osetila. Počela je da ga zadirkuje kako nije u stanju da ostavi pušenje.

Evangelista i propovednik posetili su jedno veće njihov dom da bi porazgovarali o krštenju. Samuelova supruga je iskoristila priliku da zakopa njegove nade. „Moj suprug se ne može pridružiti vašoj Crkvi - on puši!“ Samuel je znao da je na pragu krize. Evangelista je kleknuo s njime i molio se za pobeđu nad cigaretom.

Dve nedelje posle toga Samuel se pridružio Božjem narodu. Njegova žena je s podrugljivim izrazom na licu prisustvovala krštenju. Ostala je tvrdoglavo pri odluci da ne sledi svoga muža, ali nije mogla da porekne da je on sada postao drugi čovek, istinsko Božje dete.

Samuel je našao pravo blago koje Isus daje onima koji se njemu predaju. U sledećih dvadeset i pet godina, sve do svoje smrti, verno je sledio put istine. Video je prave vrednosti u životu i odlučio da ukloni sve što bi mu se isprečilo na putu večnom životu. Kao nekada Mojsije i on je držao „sramotu Hristovu... za veće bogatstvo od blaga egipatskog, jer je gledao na platu“ (Jevrejima 11,26).

Porazgovarajte u razredima:

- 1.Šta smatraš važnim u svom životu?
- 2.Kako da pomognemo prijateljima da pobeđe poroke?
- 3.Molite se za strpljenje i za ljubav prema onima za koje radite!

22. Subota, 03. jun 2017.

IMAŠ LI SVEST O PRIPADNOSTI?

Pročitaj u Biblije: Evanđelje po Marku 3,34.35.

Svaki čovek ima potrebu da pripada, bilo porodici, nekoj grupi ili Crkvi. Pripadnost je istinska potreba. Ali, kada se radi o pripadno-

sti Crkvi, mnogi imaju problema. Crkva ih privlači i odbija. Mnogi propovednici moraju da razgovaraju s vernicima koji ne razumeju ove suprotne težnje prijatelja. Oni nastoje da im pomognu da shvate svoje stanje i onda se mole Bogu da im pomogne da se otresu misli kojima nema mesta u životu hrišćanina.

Ako su vas ikada mučila pitanja povezana s pripadnošću, onda niste sami. Mnogi se bore s tim istim problemom. Postoji sedam najčešćih izgovora koji se čuju s tim u vezi:

1. Ne želim da budem član ove mesne crkve, jer ne znam kako ću dugo ostati u ovom kraju.
2. Iako dolazim ovamo na bogoslužjenje, želim da ostanem vernik druge mesne crkve. Ne želim da ih razočaram.
3. Bio sam nekada vernik, ali sam stekao loše iskustvo; ne bih to hteo da ponovim.
4. Ne mogu da živim u skladu sa zahtevima Crkve; zato ne želim da budem formalista.
5. Sviđa mi se ova mesna crkva, ali ne znam hoću li se ugodno osećati u nekoj drugoj mesnoj crkvi ako se budem preselio. Zato ne želim da budem vernik ove crkve.
6. Ako budem pristupio crkvi, bojim se da ću se odreći neke svoje slobode u Hristu.
7. Volim Hrista, ali vidim u crkvi nešto sasvim drugo. Ljudi koji tako misle, kažu: „Isus, da, Crkva, ne!“

Kako da razvijemo svest o pripadnosti Crkvi kod onih koji je nemaju?

1. Potrudite se da u mesnoj crkvi stvorite toplu atmosferu. Ako vernici osećaju da u crkvi vlada topla atmosfera, da se u njoj svi ugodno osećaju, oni će osetiti da je to sredina kojoj pripadaju. Crkva treba da osigura mogućnosti da se vernici okupljaju i posle bogoslužjenja, kako bi se upoznali i družili. To razvija društvenu svest, stvara uslove za duhovno rasteenje.

2. Pomozite vernicima da cene priliku da budu vernici i da osećaju da ih Crkva ceni kao vernike. Svaki vernik obraćenjem postaje sastavni dio Hristovog tela. Crkva može da pomogne da se vernici osećaju dragocenim delovima crkvene porodice. Ovaj svest se može produbiti ako prepoznate darove i sposobnosti vernika i pomognete im da ih koriste za izgradnju Crkve.

3. Pomozite vernicima da postanu svesni da je pripadnost Crkvi nešto dragoceno i da se zato plaća žrtvom. Neki hrišćani nisu spremni da plate cenu pripadnosti. Međutim, pridružiti se organizaciji kojoj je krst simbol, a žrtvena smrt središte, mora da bude skupo. U pobedi će učestvovati samo oni koji danas učestvuju u stradanju. Novozavetni hrišćani su plaćali cenu pripadnosti, a moramo je plaćati i mi.

Prema tome, vernik se trostruko obavezuje: Isusu Hristu kao Gospodaru i Spasitelju, grupi ljudi s kojom se kao vernik poistovećuje i radu na koji nas je Isus pozvao.

Svi adventisti su svesni da pripadaju Božjoj crkvi. Propovednici, crkvene vođe i vernici mogu zajedno da rade na tome da se stvori atmosfera staranja u crkvi, da se kod vernika oformi uverenje da su potrebni crkvi i svest da se mora platiti cena pripadnosti. Nije li prednost što možemo pripadati Božjoj porodici?

Porazgovarajte u razredu:

1. Koje izgovore koriste vaši prijatelji da se ne krste?
2. Kako da rešimo te probleme?
3. Kako da u našem razredu stvorimo svest o pripadnosti Crkvi?

23. Subota, 10. jun 2017.

SNAGA ZA USPEH

Čitaj iz Biblije: Evanđelje po Mateju 28,18-20.

Ove reči ne samo da odišu snagom, već su i vrlo značajne za nas. Zašto? U tom svom oproštajnom govoru Hristos nam je poverio zadatak, odredio teritoriju, pokazao način na koji treba da radimo i udelio nam blagoslove svoje prisutnosti. Razmotrimo ovaj tekst reč po reč!

U osamnaestom stihu Hristos kaže svojim učenicima da mu je dana sva vlast. Dakle, Hristos danas ima svu vlast koju je imao pre nego što je došao na našu Zemlju.

Devetnaesti i dvadeseti stih kažu da nas je Hristos ovlastio da idemo i da poučimo sve narode. Svaka zemlja treba da bude uključena, svaka osoba dostignuta. Svaki narod, svaki dom i svaka osoba moraju da čuju Radosnu vest i da vide Hrista. Osim toga, Hristos nam kaže šta i kako da govorimo. On nas uverava u svoju prisutnost. Učenici treba da govore sve što im je Hristos zapovedio. Ništa ne

sme da se izostavi. Vernici treba da se osposobljavaju da koriste svoje sposobnosti, posmatrajući, birajući i prihvatajući Hrista kao svog Učitelja, Gospoda i Spasitelja.

U dvadesetom stihu nalazimo obećanje: „Ja sam s vama u sve dane!“ Nas šalje svemoćni Isus. On nam daje snagu i ostaje s nama dok svedočimo i dok delimo drugima blagoslove koje smo sami primili. On ide ispred nas, pored nas, iza nas, okružuje nas, dajući nam snagu da mislimo i činimo ono što je pravo, da razlikujemo zlo od dobra i učimo druge onome što je pravo.

Hristos nam svojom čudotvornom silom daje uspeh u svedočenju. Veruješ li da On to može da učini i s tobom? Zašto ne pokušaš? Zašto se verom ne uhvatiš za njegovu ruku? Za Hrista nema planine na koju ne bi mogao da se popne s tobom, nema tereta koji ne bi mogao da ponese s tobom, nema zida koji ne bi mogao da ukloni pred tobom, nema srca koje uz tvoju saradnju ne bi mogao da promeni. Mi s njime možemo da srušimo zidove izolacije, otuđenosti i segregacije. On je u stanju da ukloni zidove nacionalizma, rasizma, šovinizma i svih drugih zlih „izama“. Onaj čije je ime Pobjeda vodiće nas ka uspehu. Veliki Ribar će učiniti da budemo uspešni ribari ako mu to dozvolimo. Hoćemo li?

Razgovarajte po razredima:

1. Koja četiri pravila o radu nam je Isus ostavio?
2. Kako da pristupimo drugim narodima?

24. Subota, 17. jun 2017.

KAKO DA OSNUJEMO NOVU MESNU CRKVU?

Kada je poslao apostole da svedoče, Isus im je dao vrlo jednostavna uputstva za rad: Trebalo je da svoje napore usmere na one koji odgovaraju na poziv, da Radosnu vest objavljuju onima koji hoće da slušaju.

Ako Crkva želi da delotvorno radi u svojoj društvenoj sredini, i ona mora da prihvati taj isti program svedočenja. Evo nekoliko smerica koje će nam pomoći da naši napori budu uspešni:

1. Svedoči onima koji pokažu interesovanje.
2. Posluži se delotvornom taktikom.
3. Koristi se velikim potencijalom malih grupa u Subotnoj školi.

4. Provedi neko vreme pažljivo razmatrajući potrebe svoje društvene sredine.
5. Temeljno obradi određeno područje.
6. Organizuj seminare za osposobljavanje radnika/vernika da svedoče. Posle svakog izlaska na rad, sastanite se da razmenite iskustva.
7. Svojim propovedanjem zadovoljavaj potrebe ljudi.
8. Nastoj da s ljudima uspostaviš dodir na njihovom nivou. To je ključ za otvaranje vrata uspeha u radu.
9. Budi pažljiv kao slušalac. Tako ćeš dobiti vredne informacije koje ti mogu pomoći u službi.
10. Uvek stavlaj Hrista na prvo mesto.
11. Unapred pažljivo planiraj svaku aktivnost! Planiraj sledeći korak!

Kada se budemo ozbiljno prihvatili službe drugima, ona će predstavljati blagoslov za ljude, obogaćenje za porodicu, učiniće boljom sredinu u kojoj živimo i istinski svedočiti za Hrista ovome svetu. Služenje drugima je dokaz prave vere i najbolje sredstvo da ljude privučemo Hristu.

Porazgovarajte u razredima:

1. Kakve rezultate je tvoja grupa postigla u poslednjem tromesečju?
2. Šta se u radu pokazalo kao nekorisno, a šta je donelo rezultat?
3. Napravite novi plan!.

25. Subota, 24. jun 2017.

CRKVA POKRETANA SVRHOM

„Tamo gde se ulaže trud... vernici treba da pripreme put Caru i potpomognu svojim sredstvima posao koji je u toku. Oni treba da pokažu da su savršeno složni. Treba da budu prisutni na bogosluženjima, naoružani i pripremljeni za službu, spremni na razgovor sa svakim koji bi pokazao interesovanje. Potrebno je da se mole i rade za izgubljene ovce.

Stariji vernici treba da budu primer onima koji su odskora u istini. Ozbiljno pozivam one koji su već dugo u istini da ne ranjavaju novoobraćene živeći nesvetim životom. Prestanite sa gundanjem i

temeljno ispitajte svoja srca. „Orite krčevinu“ svojih srca i nastojte da saznate šta možete učiniti za unapređenje Božjeg dela...

Probudite se, probudite se i dokažite novoobraćenima da verujete u istinu koja dolazi s Neba. Ukoliko se stvarno ne probudite, svet neće verovati da živite po istini koju ispovedate.“ /Evangelizam, str. 92/

Pitanja za razgovor:

1. Kako uveriti ljude da je istina ovo što propovedamo?
2. Na koji način im možemo pomoći da se verno drže otkrivene istine?
3. Šta je izvor snage koju ove duše dobijaju kako se nebi sablaznile o neposvećeni život pojedinaca?

— III tromesečje —

26. Subota, 01. juli 2017.

ZA KOJU NAGRADU RADIMO?

„Mi živimo u vremenu u kojem je potrebna revnost veća nego što je bila ona u danima apostola... Ali mnogi više žele da učine nešto veliko, da izazovu neku senzaciju, da steknu glas dobrih govornika i da zadobiju čast i poštovanje. Kada bi takvi mogli izbeći opasnosti a primiti počasti koje se daju herojima, oni bi se tada posvetili delu sa neodoljivom energijom. Ali živeti i raditi skoro nepoznat, mučiti se i žrtvovati se za Isusa ne primajući nikakvu slavu, niti pohvale od ljudi - to iziskuje čvrstinu načela i odlučnost volje koju samo malo njih poseduje. Kada bi takvi više nastojali da hode smerno pred Bogom, da se ne uzdaju u ljude, nego da rade za Hrista, tada bi se mnogo više postiglo.

Nama se sada pružaju prilike koje neće nikad biti povoljnije i mi se zato moramo truditi da iskoristimo svaki trenutak. Naš Iskupitelj je bio tako odan delu spasavanja duša da je čak žudeo za svojim krštenjem krvlju... Tražite zato Isusa ponizno i strpljivo... Uzdižite Isusa!...Govorite o Isusu i izgubite se u njemu!“ /5T 132/

Molimo se Gospodu da nam pomogne da ne radimo za neku pohvalu i slavu od ljudi nego da radimo revno i ponizno za slavu koju će nam Bog dati.

DA LI I NAŠ ŽIVOT SVEDOČI ONO ŠTO PROPOVEDAMO USTIMA?

„Kada bismo se odevali jednostavnije i skromnije bez obzira na modu, kada bi na naše trpeze uvek iznosili jednostavnu zdravu hranu izbegavajući svaki raskoš, svaku preteranost, kada bi naši domovi bili izgrađeni i namešteni sa jednostavnošću kakva nam dolikuje, tada bismo pokazali posvećujuću moć istine i naš uticaj na neverne bi bio daleko snažniji. Ali ako se budemo ugledali na ovaj svet u tom pogledu, ako se u nekim slučajevima budemo čak trudili i da nadmašimo svet u preteranom ulepšavanju, propovedanje istine će imati slab ili nikakav uticaj. Ko će poverovati u svečanu istinu za ovo vreme kada oni koji tvrde da veruju u nju svojim delima protivureče svojoj veri? Nije Bog zatvorio ustave neba, nego je to učinilo naše prilagođavanje običajima i postupcima ovoga sveta.

Treći anđeo iz Otkrivenja 14, glave predstavljen je kako velikom brzinom leti posred neba vičući: „Ovde je trpljenje svetih koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.“ Time je prikazan karakter dela naroda Božjeg... Oni drže u rukama hleb života za izgladneli svet. Ljubav Hristova ih na to nagoni. To je poslednja vest. Posle ove vesti nema druge...

Svako ko je čuje treba da govori: „Dođi!“ Ne samo propovednici nego i narod treba da je nosi. Svi treba da se pridruže pozivu ne samo svojim propovedanjem nego i svojim karakterom i odevanjem svi treba da vrše najpozitivniji uticaj. Neka bi svi shvatili dostojanstvo i slavu poverenja koje nam je ukazano.“ /5T 207/

Povedite razgovor o:

1. Šta još obuhvata odgovornost uticaja?
2. Čime sve možeš da vršiš uticaj?
3. Iznesi rezultate uticaja.

28. Subota, 15. juli 2017.

PROUČAVAJMO BOŽJU REČ DO NJENIH NAJVEĆIH DUBINA!

„Ako narod Božji bude napredovao u milosti sve će bolje i jasnije shvatati njegovu reč. U njenim svetim istinama pronalaziće uvek novu svetlost i lepotu... Ali kada god je slabio pravi duhovni život, javljala se težnja da se ne napreduje dalje u poznanju istine. Ljudi su tada bili zadovoljni sa svetlošću koju su već bili primili iz Božje reči i odvrćali su čak i druge od daljeg istraživanja Svetog pisma... Ako se ne pojavljuju nikakva nova pitanja nastala proučavanjem Svetog pisma, ako nema nikakvih razlika u mišljenjima, koje će nagnati ljude da sami za sebe proučavaju Bibliju kako bi se uverili da imaju istinu, tada će se kao što je to bilo u starim vremenima, mnogi držati tradicije i obožavati nešto što ni sami ne shvataju.

Pokazano mi je da mnogi koji tvrde da poznaju sadašnju istinu ne znaju šta veruju. Oni ne mogu dati jasne dokaze o svom verovanju... Kada bude došlo vreme nevolje, ljudi koji danas propovedaju istinu drugima uvideće, kada bude ispitivano njihovo stanovište, da postoje mnoga pitanja za koja nisu u stanju da navedu razloge svoga verovanja. Dok ne budu na taj način iskušani neće moći da uvide koliko je njihovo neznanje.“ /5T 707/

Mi ne moramo čekati poslednje dane da bismo ustanovili svoje potrebe za dubljim poznavanjem istine. Pođimo da objašnjavamo istinu nevernima pa ćemo osetiti koliko su naše potrebe za proučavanjem Biblije velike i koliko mogu da nam budu dragoceni ovi susreti na kojima iznosimo iskustva iz rada i dajemo odgovore na pitanja koja mi nismo znali da odgovorimo.

Molimo se zato Gospodu da nam probudi interesovanje za njegovu Reč da bi je poznavali bolje i zbog svog spasenja a i zbog spasenja naših bližnjih.

29. Subota, 22. juli 2017.

MNOGI ČEKAJU NA NAS

„Mnogi verno hode u svetlosti koja obasjava njihov put. Oni čeznu za tim da bolje upoznaju puteve i dela Božja. U celom svetu ljudi i žene upiru čežnjive poglede u nebo. Molitve i vapaji praćeni suzama uzdižu se iz duša koje čeznu za svetlošću, milošću i Svetim Duhom. Mnogi se nalaze na samoj granici carstva Božjega, čekajući samo da budu uvedeni.

Kada se Hristove pouke i biblijske istine iznesu u svoj jednostavnosti tim dušama oni će sa radošću prihvatiti svetlost. Njihove zbunjenosti će nestati pred svetlošću istine kao što rose nestaju pred jutarnjim suncem... Bog im se otkriva u Hristu pokazujući im svu svoju dubinu, širinu i visinu duhovne božanske tajne koju ranije nisu shvatili, tajne koja se ne može objasniti rečima nego se shvata samo kada se izgradi karakter sličan Hristu...

Čak i oni koji ne pokazuju nikakvu sklonost ka religiji mogu biti ponekad osvedočeni i tada se u njima pojavljuje čežnja za nečin što nemaju... i mnogi od njih bivaju pridobijeni i obraćeni... Ovakvim radom, hiljade će biti spasene za Hrista.“

Povedimo razgovor u ovom pravcu u našim razredima.

Molimo se za one sa kojima već radimo.

Molimo se za nas da nam Bog pomogne da budemo njegova oruđa: tako predana i posvećena njemu da nas On može odvesti kod duša koje čeznu za istinom.

30. Subota, 29. juli 2017.

DRŽIMO SE BOŽJIH OBEĆANJA

„Svi koji se oslanjaju na Božja obećanja kao što se On oslanjao, i koji su ozbiljni i istrajni kao On što je bio, imaće uspeha kao i On što je imao. Onaj koji nije voljan da se odrekne samog sebe, da se ponizi pred Bogom i da se dugo i ozbiljno moli za njegov blagoslov, neće ga ni primiti. Boriti se sa Bogom - kako malo njih znaju šta je to! Kako je malo duša stajalo pred Bogom sa silnom težnjom, ulažući do

krajnosti sve snage svoga bića! Kako se malo njih sa nepokolebljivom verom držalo Božjih obećanja kada su talasi očajanja, koje ni jedan jezik ne može da opiše, navaljivali na onoga koji se molio.

Oni koji sada imaju samo malo vere nalaze se u najvećoj opasnosti da podlegnu sili sotonskih obmana i nasilju nad savešću. Pa čak i ako i izdrže u iskušenju, ipak će u vreme velike nevolje trpeti veliku žalost i strah, jer nisu navikli da se pouzdaju u Boga. Lekcije vere koje su zanemarivali moraće učiti pod strašnim pritiskom obeshrabrenja.“ / Velika borba, str. 503/

Pitanja za razgovor:

1. Šta znači boriti se sa Bogom?
2. Kako izgraditi nepokolebljivu veru koja će se držati Božjih obećanja?

31. Subota, 05. avgust 2017.

KAKO DA SPASEMO 20 VIŠE?

„Radeći tamo gde ima vernih, propovednik u početku ne mora toliko da nastoji da obrati nevernike, koliko da obuči vernike za korisnu saradnju. On treba da radi s njima pojedinačno, trudeći se da ih podstakne da traže dublje lično iskustvo i da rade za druge. Kada budu bili spremni da pomognu propovedniku svojim molitvama i radom, njihove napore pratiće veći uspeh.

Gospod ne želi sada da privede mnogo duša ka istini, zbog vernika koji se uopšte nisu obratili i onih koji su ranije bili obraćeni ali su otpali.

Ogromnu gomilu otpadaka napravili su oni koji prividno veruju u Hrista i ona predstavlja prepreku na putu ka krstu. Uprkos svemu tome ima osoba koje su tako duboko osvedočene da će pobediti svako obeshrabrenje i savladati svaku prepreku na putu ka istini. Ali da su oni koji veruju u istinu, slušajući je, očistili svoje misli, da su shvatili važnost znanja i usavršavanja ponašanja u Hristovom delu, bilo bi dvadeset spasenih duša tamo gde je sada samo jedna.“

Iskoristimo vreme za razgovor i molitve u dva pravca:

1. Da Gospod pomogne onim prijateljima sa kojima radimo da se ne razočaraju i ne sablazne o nas.

2. Da nam Gospod pomogne da očistimo „otpadke“ greha da bi oni koji nemaju toliko snage i odlučnosti mogli poći ka spasenju čistim i pravdatim putem.

32. Subota, 12. avgust 2017.

ZDRAVSTVENO-MISIONSKI RAD

„Neka se naši vernici prihvate ove grane dela. Pozajmljujući ili prodajući knjige, deleći časopise i održavajući biblijske časove naši vernici mogu mnogo učiniti za svoje bližnje. Ispunjeni ljubavlju za duše oni mogu objavljivati vest sa takvom silom da će se mnogi obraćati.“ /9T 35/

„Vernici crkve se moraju probuditi i shvatiti svoju dužnost da propovedaju istinu. Ljudi koje je prosvetlila ova istina moraju postati nosioci videla ovom svetu. Strašnu grešku bismo učinili ako bismo sakrivali ovu svetlost... Zdravstveno-misionski rad će otvoriti mnoga vrata pravom reformatoru. Niko ne sme čekati da prvo bude pozvan u neko dalje polje rada, pa da tek tada počne da pomaže drugima. Počnite sa radom odmah na onom mestu gde se nalazite.“ /7T 62/

„Ništa nije u stanju da da veću duhovnu snagu i probudi veću iskrenost i dubinu osećanja kao što je to u stanju posećivanje i pomaganje očajnicima pomažući im u isto vreme da paze na svetlost i utvrde svoju veru u Isusa.“ /4T 75/

Misli za razmišljanje i molitvu:

- Gospod daje duh sažaljenja i samilosti, da bismo se prvo sprijateljili sa ljudima na način na koji je i Isus to radio.

- Kako da prihvatimo i sprovedemo u život prava načela zdravstvene reforme?

33. Subota, 19. avgust 2017.

UPOZNAJMO LJUDE SA SVEMOĆNIM LEKAROM

„Hristos nije više u telu na ovom svetu da bi mogao da i danas posećuje gradove i sela isceljujući bolesne, ali nam je zato dao nalog da mi nastavimo zdravstveno-misionski rad koji je On započeo.“ /9T 168/

„Naš narod treba da pokaže život interesovanje za zdravstveno-misionski rad.“ /7T 63/

„Misionar nije samo u stanju da ublaži telesne boli, nego može grešnika uputiti ka svemoćnom Lekar, koji može isceliti dušu od gube greha. Bog želi da bolesni, nesrećni i oni koji su opsednuti od demona čuju njegov glas preko njegovih slugu. Kroz svoja ljudska oruđa on se želi otkriti kao Tešitelj jer ga takvog svet ne poznaje.“ / Vreme i rad, 19/

Pitanja za razgovor:

1. Kako uputiti ljude da hram Svetoga Duha očuvaju što čistijim?
2. Kako ja svoj hram Duha Svetoga mogu očuvati čistim?.

34. Subota, 26. avgust 2017.

PRIPREMIMO PUT HRISTOVOM DOLASKU

„Rad sa siromašnim, potlačenim, napaćenim i odbačenima jeste delo kojeg treba da se prihvati crkva koja propoveda istinu u našim danima. Mi moramo pokazati nežno saučešće milostivog Samarjanina, starajući se za telesne potrebe drugih, hraneći gladne, uvodeći siromahe i odbačene u svoje kuće, i tražeći svakog dana od Boga milost i snagu da nam omogući da dosegemo do najdubljih ponora ljudske bede i da pomognemo onima koji nisu u stanju da pomognu sami sebi. Radeći taj posao nama se pruža posebna prilika da ukazujemo na Raspetoga.“ /6T 276/

„Uputstvo za uputstvom mi je davano i ja sam bila jasno poučena da zdravstveno-misionski rad treba da bude tako usko povezan sa veću trećeg anđela kao što je to ruka sa telom. Pod vodstvom Glave crkve ovaj posao treba da ide složno napred pripremajući tako put Hristovom drugom dolasku.“ /6T 288/

Pitanja za razgovor:

1. Šta čini srce milostivim?
2. Kako postupati kao milostivi Samarjanin?
3. Na koji način sve možemo povezati pomaganje sa veću o Raspetome?

35. Subota, 02. septembar 2017.

IDEMO LI HRISTOVIM TRAGOM?

„Mnogi smatraju da bi za njih bila velika prednost kada bi mogli da posete ona mesta kroz koja je nekada Isus prolazio dok je bio na zemlji, da hodaju putevima kojima je On hodao, da posmatraju jezero kraj kojeg je On često propovedao i da vide brežuljke i doline na kojima je njegov pogled tako često počivao. Međutim, nije potrebno da idemo u Nazaret, Kapernaum ili Vitaniju, da bismo koračali Isusovim stopama. Njegove stope ćemo lako pronaći pored svake bolesničke postelje, u kolibama siromaha, na prepunim ulicama velikih gradova i na svakom drugom mestu na kojem je ljudskim srcima potrebna uteha. Ako budemo činili ono što je Isus činio kada je bio na zemlji mi tada idemo njegovim stopama.“

„Ja nisam u stanju da dovoljno snažno upozorim sve naše vernike, sve prave misionare, sve koji veruju u vest trećeg anđela i sve koji „odvraćaju nogu svoju od subote“ da ozbiljno shvate vest iz Isaije 58. glave. Bog traži od svog sadašnjeg naroda da u naše vreme vrši dela dobročinstva opisana u ovom poglavlju. To delo nam je On lično odredio da ga izvršimo.“ /6T 265/

- Molimo se za one kojima je zaista naša pomoć potrebna da nam Isus pomogne da pronađemo put do njih idući tako Isusovim stopama.

- Molimo se da nam Gospod podari tu radost da vidimo one sa kojima radimo u broju pobednika nad grehom. Molimo se za svaki slučaj pojedinačno.

36. Subota, 09. septembar 2017.

SOLUN

Pročitaj iz Biblije: Dela 17,1-4.

Pavle je propovedao istine zasnovane na Pismu. Dok je ispunjen svetom smelošću, Pavle propovedao Jevanđelje u sinagogi u Solunu, neizmerna svetlost obasjala je istinsko značenje obreda i ceremonija službe u Svetilištu. On je odveo misli svojih slušalaca i dalje od zemaljske službe i delovanja Isusa Hrista u nebeskom Svetilištu,

do vremena kada će On, dovršivši svoje posredničko delo, ponovo doći u sili i velikoj slavi i uspostaviti svoje carstvo na Zemlji.

Pavle je verovao u Hristov drugi dolazak; zato je tako jasno i snažno opisivao istine povezane sa tim događajem, da je u mislima mnogih koji su ga slušali ostalo uverenje koje nikada nije izbrisano. Pavle je u tri uzastopne Subote propovedao Solunjanima, raspravljajući s njima na temelju Pisma o životu, smrti, vaskrsenju, službenom delu, i budućoj slavi Isusa Hrista, „Jagnjeta, koje je zaklano od postanja sveta”. (Otkrivenje 13,8) Uzdizao je Hrista, naglašavajući da je pravilno razumevanje Njegove službe ključ koji otvara pisma Staroga zaveta, omogućavajući pristup njegovim bogatim riznicima.

Dok su evanđeoske istine na taj način bile silno objavljivane u Solunu, pažnja velikog mnoštva bila je privučena. „I neki od njih verovali, i pristaše s Pavlom i sa Silom, i od pobožnijih Grka mnoštvo veliko, i od žena gospodskih ne malo.” (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 228. 229. orig; 1911).

37. Subota, 16. septembar 2017.

ATINA

Pročitaj iz Biblije: Dela 17,15-34.

Ne treba prevideti one izvan Crkve. Dok je čekao Silu i Timotija, Pavle nije stajao besposlen. „I prepiraše se s Jevrejima i bogobojažnima u zbornici, i na pazaru svaki dan s onima s kojima se udešavaše.” Međutim, njegovo glavno delo u Atini ogledalo se u odnošenju poruke o spasenju onima koji nisu imali nikakvu razumnu zamisao o Bogu i Njegovoj nameri u korist palog ljudskog roda. Apostol je trebalo da se uskoro suoči sa neznaboštvom u njegovom najpodmuklijem i najzavodljivijem obliku. (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 234. 235. orig; 1911)

Evanglizirajte mudre i obrazovane. Oni [lokalni vodeći filozofi]... [Pavla] odveli su ga na Marsov brežuljak ili Areopag. Bilo je to jedno od najsvetijih mesta u celoj Atini, a sećanja i uspomene povezane s njime navodile su ljude da mu prilaze s nekim sujevernim poštovanjem koje se u mislima nekih pojedinica graničilo sa strahopoštovanjem. Upravo su na tom mestu ljudi u ulozi konačnih sudija pažljivo raspravljali o pitanjima koja su se odnosila na religiju, ali i na druga vrlo značajna moralna ili građanska pitanja.

Ovde, daleko od buke i tiskanja putnika i trgovaca, ili od meteža izvanog najrazličitijim raspravama, apostol je mogao da izlaže i bude saslušan bez prekidanja. Oko njega su se okupili pesnici, umetnici i filozofi – naučnici i mudraci iz Atine, koji su mu se ovako obratili: „Možemo li razumeti kakva je ta nova nauka što je ti kazuješ? Jer nešto novo mećeš u naše uši, hoćemo, dakle, da vidimo šta će to biti.” (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 236. orig; 911)

Lokalna kultura uticala je na Pavlovu poruku. Ispruženom rukom pokazujući hramove prepune idola, Pavle je govorio o onome što je pritiskalo njegovu dušu, objavljivao je zablude religije Atinjana. Najmudriji među njegovim slušaocima bili su zaprepašćeni slušajući njegovo razmišljanje. Pokazalo se da je upoznat sa njihovim umetničkim delima, njihovom lietraturom i njihovom religijom. Ukazujući na njihovu likovnu umetnost, objavio je da Bog ne sme biti upoređen sa oblicima koje je čovek zamislio. Ti rezani likovi ne mogu, ni u najneznatijem smislu, da predstavljaju Gospodnju slavu. Podsetio ih je da ti likovi nemaju života, da stoje pod upravom ljudske moći, da se pokreću jedino kada ih pokrene ljudska ruka; i da zato oni koji ih obožavaju stoje u svakom smislu iznad idola kojima se klanjaju.

Pavle je poveo misli svojih slušalaca, idolopoklonika, izvan granica njihove lažne religije i pružio im pravi uvid u veličinu Božanstva, koje su oni nazvali „Bogom nepoznatim”. (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 237. orig; 1911).

38. Subota, 23. septembar 2017.

KORINT

Pročitaj iz Biblije: Dela 18,1-18

Promenite metode, ako su rezultati mali.

Korint je u toku prvog stoleća hrišćanske ere bio jedan od vodećih gradova ne samo Grčke, već i sveta. Grci, Jevreji i Rimljani, s putnicima iz svih zemalja, tiskali su se njegovim ulicama, u želji da obave poslove i dožive zadovoljstva. Taj veliki trgovački centar, smešten tako da je imao lak pristup iz svih delova Rimske imperije, bio je i važno mesto u kome je trebalo podići spomenike Bogu i Njegovoj istini.

Među Jevrejima koji su se nastanili u Korintu bili su i Akila i Priskila, koji su se kasnije istakli kao ozbiljni radnici za Hrista. Pošto se upoznao sa karakterom tih osoba, Pavle „dođe k njima”.

Pavle je na samom početku svog rada u ovoj raskrsnici puteva, na sve strane video ozbiljne prepreke napretku svoga dela. Grad je bio skoro potpuno predan idolopoklonstvu. Venera je bila omiljena boginja, a sa obožavanjem Venere bili su povezani mnogi ponižavajući obredi i ceremonije. Korinćani su postali poznati, čak i među neznabožcima, po svojoj odanosti krajnjem nemoralu. Činilo se da malo razmišljaju o bilo čemu ili obraćaju pažnju na bilo šta, osim na trenutna uživanja i rasonodu.

Prilikom propovedanja Jevandelja u Korintu, apostol je izabrao pravac koji se razlikovao od onoga kojim se poslužio u Atini. Dok se nalazio u prethodnom gradu, trudio se da svoj stil prilagodi karakteru svojih slušalaca; logiku je suprotstavljao logici, nauku nauци, filozofiju filozofiji. Razmišljajući o tako provedenom vremenu, zaključio je da je njegovo propovedanje u Atini donelo samo malo ploda, i zato je odlučio da u Korintu primeni drugačiji metod rada u svojim naporima da privuče pažnju ovih bezbrižnih i ravnodušnih ljudi. Odlučio je da izbegava složena dokazivanja i raspravljanja i da među Korinćanima ne zna ništa „osim Isusa Hrista i to raspetoga”. Odlučio je da im ne propoveda „u nadgovorljivim rečima ljudske premudrosti, nego u dokazivanju Duha i sile” (1. Korinćanima 2,2.4)

Isus, koga se Pavle spremao da objavi kao Hrista Grcima u Korintu, bio je Jevrejin skromnoga roda, vaspitan u gradu poznatom po svojoj poslovičnoj pokvarenosti. Odbacili su Ga pripadnici Njegovog naroda, a na kraju je bio razapet kao zločinac. Grci su verovali da postoji potreba za uzdizanjem ljudskog roda, ali su smatrali da je proučavanje filozofije i nauke jedini način za ostvarenje istinskog uzdizanja i prave časti. Da li će Pavle uspeti da ih povede da poveruju da vera u silu ovog nepoznatog Jevrejina može uzdići i oplementiti svaku sposobnost njihovog bića?

U mislima mnoštva koje živi u sadašnje vreme, krst na Golgoti povezan je sa svetim uspomenu. Posvećene zamisli udružene su sa prizorima raspeća. Međutim, u Pavlove dane pomisao na krst izazivala je osećanje odbojnosti i užasa. Uzdizati kao Spasitelja čovečanstva nekoga koji je umro na krstu, sasvim prirodno, pokretalo je ruganje i protivljenje.

Pavle je vrlo dobro znao kako će Jevreji i Grci u Korintu dočekati njegovu vest. Sam je priznao: „A mi propovedamo Hrista razapeta, Jevrejima dakle sablazan a Grcima bezumlje.” (1. Korinćanima 1,23) Među njegovim slušaocima, Jevrejima, mnoge će razgneviti vest koju je pripremao da im objavi. Po proceni Grka, njegove reči biće neshvatljiva ludost. Svi će ga smatrati maloumnim zato što pokušava da im dokaže da krst može imati bilo kakve veze sa oplemenjivanjem ljudskog roda ili sa spasenjem čovečanstva. (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 243-245. orig; 1911)

Ljudsko treba da se skloni iza božanskog. Apostolovi radni napori nisu bili usmereni javnim propovedima; na taj način ne bi uspeo da stigne do mnogih. Provodio je mnogo vremena radeći od kuće do kuće, koristeći priliku da u porodičnom krugu vodi neusiljene razgovore. Posećivao je bolesne i ožalošćene, tešio unesrećene i podizao potlačene. U svemu što je činio i govorio veličao je Isusovo ime. Tako je radio „u slabosti, i u strahu i u velikom drhtanju”. (1. Korinćanima 2,3). Drhtao je plaćesi se da njegovo učenje ne dobije ljudski, umesto božanski pečat. (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 250. orig; 1911)

Najniži mogu postati spomenici Božije veličine. Pavlovi napori u Korintu nisu ostali bez ploda. Mnogi su napustili obožavanje idola i počeli da služe pravome Bogu i velika mesna crkva bila je stavljena pod Hristovu zastavu. Neki među najraskalašnijim neznabošcima bili su spaseni i postali spomenici Božje milosti i uspešnosti Hristove krvi da očisti od greha. (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 252. orig; 1911).

39. Subota, 30. septembar 2017.

RIM

Pročitaj iz Biblije: Dela 28 poglavlje.

Postojeće crkve treba da osnivaju nove crkve. Da vidi hrišćansku veru čvrsto ustanovljenu u velikom središtu poznatog sveta, bila je jedna od njegovih (Pavlovih) najdragocenijih nada i jedan od najpažljivije postavljenih planova. Crkva je već bila osnovana u Rimu, a apostol je čeznuo da obezbedi njihovu saradnju u poslu za koji se nadao da će ga obaviti. Da bi pripremio put za svoj rad među ovom braćom, koja su mu još uvek bila kao stranci, obratio im se pismom,

objavljujući svoju nameru da poseti Rim, a takođe da uz njihovu pomoć postavi zastavu krsta u Španiji. (Sketches From the Life of Paul, str. 187. orig; 1883)

Pavle je svedočio i kao zatvorenik. Rim je u to vreme bio prestonica sveta. Oholi cezari su davali zakone skoro svim narodima na Zemlji. Car i dvorani ili nisu ništa znali o skromnom Nazarećaninu ili su se prema Njemu odnosili s mržnjom i prezirom. A ipak, u toku samo dve godine, Jevanđelje je sebi prokrčilo put iz skromnog doma zatvorenika carskih stanova. Pavle se nalazio u okovima kao zločinac; „ali se riječ Božija ne veže”. (2. Timotiju 2,9) (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 461. 462. orig; 1911)

Javni službenici mogu da uvećaju evanđeoske mogućnosti. Naklonošću onih kojima je bio poveren, apostol Pavle dobio je dozvolu da stanuje u udobnoj kući, u kojoj je mogao slobodno da se sastaje sa svojim prijateljima i svakodnevno iznosi istinu onima koji su dolazili da ga slušaju. Tako je pune dve godine nastavio da radi „propovijedajući carstvo Božije, i učeći o Gospodu našem Isusu Hristu slobodno, i niko mu ne branjaše.” (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 453. orig; 1911)

Obraćeni na odgovornim položajima mogu da svedoče. Neki pripadnici carskog doma nisu bili samo zadobijeni za Hrista, oni su i posle svog obraćenja ostali u tom domu! Nisu smatrali da treba da napuste svoje radno mesto samo zato što im okolina više nije bila naklonjena. Istina ih je zatekla na tom mestu, zato su tu i ostali, svedočeći svojim promenjenim životom i karakterom o preobražavajućoj moći nove vere. (Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 466. orig; 1911)

— IV tromesečje —

40. Subota, 08. oktobar 2017.

BOŽJA PERSPEKTIVA TREBA DA POSTANE NAŠA PERSPEKTIVA

O, kad bismo mogli potrebe gradova da vidimo kao što ih Bog vidi! U vreme kakvo je današnje sve ruke treba da budu zaposlene. Gospod dolazi, kraj je blizu, da, dolazi vrlo brzo. Još samo malo i više nećemo moći raditi takvom slobodom kakvu danas uživamo. Pred nama su strašni prizori i ono što činimo, moramo činiti brzo. (Testimonies for the Church, tom 9, str. 101; 1909)

Mnogi ne osećaju teret za duše. U velikim gradovima treba raditi odmah, čim crkve prime svetlost; međutim, mnogi nisu osećali teret za duše i sotona je, uvidevši da su podložni njegovim kušanjima, upropastio njihovo iskustvo. Bog od svog naroda traži da se pokaje, obrati i da se vrati svojoj prvoj ljubavi, koju je ostavio tako što je propustio da sledi stope požrtvovanog Iskupitelja. (Testimonies for the Church, tom 9, str. 140; 1909)

Premalo pažnje je posvećeno gradovima. Pogledajte gradove i njihovu potrebu za Jevanđeljem! Više od dvadeset godina bila mi je predočavana potreba za vrednim radnicima koji će delovati među mnoštvom u gradovima. Ko oseća teret za te velike gradove? Malo njih je osetilo ovaj teret, ali u poređenju s velikom potrebom i mnogim prilikama, malo pažnje je posvećeno ovom delu. (Testimonies for the Church, tom 9, str. 97. 98; 1909)

Rad u gradovima zaostaje iza Božjeg plana. Uvek mi je predočavana važna potreba da prokrčimo sebi put u velikim gradovima. Već mnogo godina Gospod nas je snažno pozivao na ovu dužnost, a ipak vidimo da je u velikim naseljenim centrima uglavnom malo postignuto. Ako ovaj posao ne počnemo da na odlučan način obavljamo, sotona će umnožiti teškoće koje nećemo lako prevazići. Mi mnogo zaostajemo u obavljanju posla koji je trebalo obaviti u ovim dugo zanemarivanim gradovima. Posao će sada biti teži nego što bi bio pre nekoliko godina. Međutim, ako se prihvatimo posla u ime Gospodnje, prepreke će biti slomljene i ostvarićemo stvarne pobeđe. (Letter 148, 1909; Medical Ministry, str. 301. 302)

41. Subota, 14. oktobar 2017.

GRADOVIMA JE POTREBNA OZBILJNA MOLITVA I NAPOR

Mi nosimo previše lak teret za duše koje nisu spasene. Nikada nije postojalo vreme kao sada kada smo svetu bili više potrebni. Svuda oko nas šire se neopomenuti gradovi. Duše ginu, a mi, šta činimo? Porebno je da osećamo teret za ove duše, kakav mnogi od nas nikada nisu iskusili...

Ni upola ne verujemo ove istine. Da verujemo, uložili bismo više molitava i više marljivosti u pokušaju da ove istine odnesemo stanovnicima gradova u našoj zemlji. Bog nas sad poziva da započnemo veliki posao u gradovima. (Manuscript 23, 1910)

U gradovima treba raditi bez odlaganja. Poruka za koju mi je naloženo da je u ovo vreme odnesem našem narodu glasi: radite u gradovima bez odlaganja, jer je vreme kratko. Gospod nam je predočavao ovaj posao u poslednjih dvadeset i više godina. U nekoliko mesta malo je urađeno, iako se mnogo više moglo učiniti. Nosim teret dan i noć, jer je tako malo urađeno da se o sudovima, koji će pasti na prestupnike Božjeg zakona, opomenu stanovnici naših velikih naseljenih centara. (Letter 168, 190; Medical Ministry, str. 300)

Poruku treba brzo preneti. Gospod mi je pokazao da u gradovima moramo obaviti posao, koji smo jedva započeli. Ova potreba za radom u gradovima treba da postane goruće pitanje među nama.

Ne smemo sada da stvaramo duge i razvučene poslovne planove. Poruku brzo moramo odneti. Dugo odlaganje izvršavanja Gospodnjih uputstava u vezi sa radom u gradovima otežala je dosezanje svih grupa. Posao moramo odmah započeti, a Gospod će pozvati posvećene radnike koji će se uključiti u ozbiljan napor u skladu sa svetlošću koju je On dao. (Letter 42, 190; Manuscript Releases, tom 17, str. 37)

42. Subota, 21. oktobar 2017.

RADNICI SU SVUDA POTREBNI

Gde god se Božji narod nalazi, u prenaseljenim gradovima, selima ili na sporednim seoskim putevima, tu postoji i domaće misionersko polje, za koje se, prema Gospodnjem nalogu, odgovornost stavlja na njega. U svakom gradu ili naselju u kome se hrišćani sastaju da obožavaju Boga, postoje ljudi, žene i deca koje treba dovesti u stado. Mnogi nikada nisu čuli izlaganje iz reči Božje. (Manuscript 87, 1907; Manuscript Releases, tom 6, str. 323)

Spasenje treba ponuditi stanovnicima gradova. Osećam najdublju zebnju kada razmišljam o gradovima u kojima se još nije radilo. Danju i noću osećam teret – u gradovima se neodložno mora raditi. Poruku o sadašnjoj istini moramo odneti onima koji je još nisu čuli...

Spasenje je namenjeno i stanovnicima gradova u kojima još nismo radili. Vreme brzo prelazi u večnost, a ove gradove jedva da je ko dotakao. Postoji sila koju Božji Duh može da da istini. Kao što svetlost blesne u umu, tako će snažno osvedočenje, kome se nije moguće odupreti, osvojiti srca. (Letter 150, 1909)

Poruka će osvedočiti slušaoce. U našim velikim gradovima vest treba da napreduje kao zapaljeni žižak. Bog će za ovaj posao pokrenuti svoje saradnike, pred kojima će ići Njegovi anđeli. Neka niko ne ometa ove Božje poslanike. Ne sputavajte ih. Bog im je odredio posao. Neka poruku objave u sili dovoljnoj da slušaoce osvedoče u istinu. (Review and Herald, 30. septembar 190; Evangelizam, str. 70. orig)

Sotona teži da hiljade još uvek budu u tami. Hiljade ljudi u našim gradovima ostavljeni su u tami, a sotoni odgovara odlaganje, jer mu to odlaganje daje priliku da u tim poljima utiče na ljude od autoriteta preko kojih može da unapredi svoje planove. Možemo li se

sada osloniti na svoje ljude, koji su na odgovornim položajima, da će ponizno i plemenito uraditi svoj deo? Neka se stražari probude. Neka niko ne bude ravnodušan prema prilikama. Treba da se dogodi temeljito probuđenje među braćom i sestrama u svim našim crkva-ma. (Manuscript 21, 191; Medical Ministry, str. 302)

Još nismo bili svedoci moćnih rezultata evangelizma u gradovima.

Nema promene u poruci koju je Bog slao u prošlosti. Rad u gradovima je neophodan rad za ovo vreme. Kada se u gradovima bude radilo onako kako to Bog želi, rezultat će biti pokretanje toliko moćnog pokreta kakvom još nismo bili svedoci...

Kao narod, mi još ni upola nismo budni da prepoznamo naše potrebe i vreme u kom živimo. Probudite se stražari. Naš prvi posao bi trebalo da bude ispitivanje našeg srca i ponovno obraćenje. Nemamo vremena za gubljenje na nevažne stvari. (Letter 46, 1910; Medical Ministry, str. 304).

43. Subota, 28. oktobar 2017.

“KAD SE NAVRŠI VREME“

Galatima 4, 4.5.

„...Božje namere ne poznaju žurbu ni zakašnjenje... Proviđenje je upravljalo pokretima naroda i plimom ljudskih pobuda i uticaja, sve dok svet nije postao zreo za dolazak Izbavitelja... Hristos mora doći da izgovori reči koje će se jasno i konačno razumeti. On, Tvorac istine mora da odvoji istinu od pleve ljudskih tvrđenja koja su je učinila nedelotvornom. Načela Božje vladavine i plan spasenja moraju jasno da se odrede...“

Opadanje sile Izrailja svedočilo je da je Mesijin dolazak blizu. Bilo je malo onih koji su shvatili prirodu Hristove misije, ali je zato mnoštvo očekivalo moćnog kneza koji će uspostaviti svoje carstvo u Izrailju i koji će doći kao oslobodilac narodima...

Vest o spasenju objavljena je ljudima preko ljudskih oruđa. Međutim, Jevreji su težili da istina o večnom životu, ostane u njihovoj isključivoj vlasti. Nagomilali su živu manu i ona se pokvarila. Vera koju

su pokušali da zadrže samo za sebe pretvorila se u sablazan. Oni su lišili Boga Njegove slave i obmanuli svet krivotvorenim jevanđeljem...

Obmana greha dostigla je svoj vrhunac... Pred celim svemirom pokazalo se da se bez Boga čovečanstvo ne može podići. Onaj koji je stvorio Svet mora da daruje nov elemenat života i sile... Iako su se pokvarenost i prkos mogli videti u svakom delu pokvarene Zemlje, obezbeđen je način za njen oporavak. U trenutku krize kada je izgledalo da će sotona pobediti, Božji Sin je došao kao Poslanik božanske milosti... Uprkos izopačenosti ljudi, znaci milosti neprekidno su se pokazivali. A kada se navršilo vreme, Božanstvo se proslavilo izlivanjem obilja isceljujuće milosti na svet, koja nikada neće biti sprečena ili zaustavljena dok se plan spasenja ne izvrši.“ /Čežnja vekova, str. 17-22/

Misli za razgovor i molitvu:

1. Ne treba strahovati za budućnost jer imamo život Boga.
2. Posvedoči u grupi kako je tebe Bog vodio.
3. Pouka iz stava Jevreja prema živoj mani.
4. Uporedi delovanje greha u Isusovo doba i naše vreme.
5. Božje rešenje za grešni svet.

44. Subota, 04. novembar 2017.

“JER VAM SE DANAS RODI SPAS“

Luka 1, 1-20.

„...Isus je odlučio da nikakva privlačnost zemaljske prirode ne treba da pozove ljude na Njegovu stranu. Jedino lepota nebeske istine, mora da privuče one koji će Ga slediti... Nebeski vesnici su zapanjeno posmatrali ravnodušnost tog naroda koga je Bog pozvao da svetu otkrije svetlost svete istine... Sveštenici i učitelji naroda nisu znali da najveći događaj svih vremena, uskoro treba da se zbude. Oni su ponavljali svoje besmislene molitve i vršili bogoslužbene obrede da ih ljudi vide, ali u svojoj borbi za bogatstvima i svetovnom vlašću, nisu bili spremni za otkrivenje Mesije...

Na poljima na kojima je dečak David vodio svoje stado, pastiri su još uvek držali noćnu stražu. U toku tih časova tišine razgovarali su o obećanom Spasitelju i molili se za dolazak Cara na Davidov presto. „I gle, anđeo Gospodnji stade među njima... I reče im anđeo: ne bojte

se; jer gle, javljam vam veliku radost koja će biti svemu narodu. Jer vam se danas rodi spas, koji je Hristos Gospod, u gradu Davidovu.“

Na ove reči, viđenje slave ispunilo je duše pastira koji su slušali. Oslobođilac je došao Izrailju! Sila, uzdizanje i pobeda povezani su sa Njegovim dolaskom. Međutim, anđeo mora da ih pripremi da prepoznaju svoga Spasitelja u siromaštvu i poniženju. „I eto vam znaka...“

Nebeski vesnik stišao je njihova strahovanja... Pun nežnog obzira prema njihovoj ljudskoj slabosti, on im je dao vremena da se priviknu na božanski sjaj...

Udaljenost između neba i Zemlje nije danas veća nego što je bila kada su pastiri slušali anđeosku pesmu.

Nebo može biti veoma blizu i nama u našoj svakidašnjici. Istorija iz Vitlejema je neiscrpna tema... Mi se divimo Spasiteljevoj žrtvi... Njegova prisutnost prekoreva ljudsku gordost i samodovoljnost... On je došao sa takvim nasleđem da deli naše tuge i iskušenja i da nam pruži primer bezgrešnog života.“ /Čežnja vekova, str. 23-27/

Misli za razgovor i molitvu:

1. Uporedi nespremnost ljudi da dočekaju Spasitelja u Isusovo doba i naše vreme.
2. Uloga anđela u planu spasenja.
3. Šta sve obuhvata Hristova žrtva?
4. Kada, kome i gde ćeš govoriti o Isusovoj ljubavi?

45. Subota, 11. novembar 2017.

“S NAMA BOG“

Matej 1, 21-23.

„Došavši da prebiva među nama, Isus je trebalo da otkrije Boga i ljudima i anđelima... U početku Bog se otkrio u svim delima stvaranja...“

Međutim, kada se okrenemo od svih manje važnih otkrivenja, onda gledamo Boga u Isusu. Posmatrajući Isusa vidimo da je slava našega Boga u davanju.

Isus je mogao ostati pored svoga Oca. On je mogao da zadrži slavu Neba i poštovanje anđela. Međutim, izabrao je da vrati skiptar u

Očeve ruke i siđe sa prestola svemira da bi mogao da donese svetlost onima koji su u mraku i život onima koji ginu.

Anđeli slave nalaze svoju radost u davanju - davanju ljubavi i neumornog bdenja dušama koje su pale i izgubile svoju svetost. Nebeska bića pokušavaju da zadobiju ljudska srca; ona ovom mračnom svetu donose svetlost iz nebeskih dvorova. Ljubaznom i strpljivom službom deluju na ljudski duh tako da izgubljene dovode u zajednicu sa Hristom, koji im je mnogo bliži nego što to oni mogu da pretpostave.

Otkako je Isus došao da prebiva među nama, znamo da Bog poznaje naša iskušenja i saoseća sa nama u našim žalostima. U svakoj nauci o milosti, u svakom obećanju o radosti, u svakom delu ljubavi, u svakoj božanskoj privlačnoj sili koja se ispoljila u Spasiteljevom životu na Zemlji, mi vidimo da je „S nama Bog“...

Dok je činio dobro i lečio sve one koje je sotona ucvelio, On je jasno ukazivao ljudima na karakter Božjeg zakona i prirodu svoje službe...

Svojom ljudskom prirodom Hristos je dodirnuo čovečanstvo; svojom božanskom prirodom bio je povezan sa Božjim prestolom. Kao Sin čovečji, dao nam je primer poslušnosti; kao Sin Božji daje nam silu da poslušamo. „S nama Bog“ je jemstvo našeg oslobođenja od greha, sigurnost naše sile da poslušamo zakon Neba.“ /Čežnja vekova, str. 5-12/

Misli za razgovor, molitvu i svedočenje:

1. Davanje je princip Neba
2. Otkrivanje slave Božje
3. Šta je za mene u ovom proučavanju najvažnije?
4. Kako mogu otkrivati slavu Božju?
5. Kome sam prošle sedmice govorio o Isusu Hristu?

46. Subota, 18. novembar 2017.

IZABRANI NAROD

5. Mojsijeva 26, 19; 28, 10; 4, 6.

„Više od hiljadu godina jevrejski narod očekivao je Spasiteljjev dolazak... U pesmi i proročanstvu, u crkvenom obredu, u domaćoj molitvi, on je kao dragocenost čuvao Njegovo ime. A ipak, prilikom Njegovog dolaska, nije Ga prepoznao.

Ipak, Bog je izabrao Izrailja. On je želeo da ovaj narod bude kao vrelo spasenja za ovaj svet. On je trebalo da otkrije Boga ljudima... Međutim, Izrailjci su svoje nade usredsredili na svetovnu veličinu. Oni su se udaljili od Božjih zapovesti i pošli putem neznabožaca. Bog im je uzalud slao opomene preko svojih proroka. Svaka reforma je bila praćena još dubljim otpadom.

Da je Izrailj bio veran Bogu... da su hodili putevima poslušnosti, On bi ih uzdigao „nad sve narode“. Međutim, zbog njihovog neverstva, Božja namera mogla se ostvariti samo kroz neprekidne patnje i poniženja.

Oni su odvedeni u vavilonsko ropstvo i rasejani po zemljama neznabožaca... U toku vekova koji su sledili oni su patili od ugnjetavanja neznabožačkih neprijatelja, sve dok nisu stekli čvrsto uverenje da njihov napredak zavisi od poslušnosti Božjem zakonu... U nesreći mnogi su obnovili svoju vernost Njegovom zavetu.

Posle povratka iz Vavilona, velika pažnja bila je posvećena verskom vaspitanju... Za vreme ropstva, mnogi ljudi prihvatili su neznabožačke pojmove i običaje i uneli ih u svoju versku službu... Jevreji su izgubili duhovni život koji je proistekao iz njihovih obreda i čvrsto se držali mrtvih formi. Pouzdali su se u same žrtve i obrede, umesto da su se oslanjali na Onoga na koga su te žrtve ukazivale... Svoju svetost merili su mnoštvom svojih obreda, dok su njihova srca bila ispunjena gordošću i licemerstvom.

Iako su želeli dolazak Mesije, Jevreji nisu pravilno shvatili Njegovu misiju...“ /Čežnja vekova, str. 13-16/

Misli za razgovor i molitvu:

1. Božji cilj sa starim Izrailjem.
2. Gde je bio promašaj starog Izrailja?
3. Kako je Bog duhovno lečio stari Izrailj?
4. Zašto me je Bog pozvao ka spasenju?

“KAD SE NAVRŠI VREME“

Galatima 4, 4.5.

„...Božje namere ne poznaju žurbu ni zakašnjenje... Proviđenje je upravljalo pokretima naroda i plimom ljudskih pobuda i uticaja, sve dok svet nije postao zreo za dolazak Izbavitelja... Hristos mora doći da izgovori reči koje će se jasno i konačno razumeti. On, Tvorac istine mora da odvoji istinu od pleve ljudskih tvrdjenja koja su je učinila nedelotvornom. Načela Božje vladavine i plan spasenja moraju jasno da se odrede...

Opadanje sile Izrailja svedočilo je da je Mesijin dolazak blizu. Bilo je malo onih koji su shvatili prirodu Hristove misije, ali je zato mnoštvo očekivalo moćnog kneza koji će uspostaviti svoje carstvo u Izrailju i koji će doći kao oslobodilac narodima...

Vest o spasenju objavljena je ljudima preko ljudskih oruđa. Međutim, Jevreji su težili da istina o večnom životu, ostane u njihovoj isključivoj vlasti. Nagomilali su živu manu i ona se pokvarila. Vera koju su pokušali da zadrže samo za sebe pretvorila se u sablazan. Oni su lišili Boga Njegove slave i obmanuli svet krivotvorenim jevandeljem...

Obmana greha dostigla je svoj vrhunac... Pred celim svemirom pokazalo se da se bez Boga čovečanstvo ne može podići. Onaj koji je stvorio Svet mora da daruje nov elemenat života i sile... Iako su se pokvarenost i prkos mogli videti u svakom delu pokvarene Zemlje, obezbeđen je način za njen oporavak. U trenutku krize kada je izgledalo da će sotona pobediti, Božji Sin je došao kao Poslanik božanske milosti... Uprkos izopačenosti ljudi, znaci milosti neprekidno su se pokazivali. A kada se navršilo vreme, Božanstvo se proslavilo izlivanjem obilja isceljujuće milosti na svet, koja nikada neće biti sprečena ili zaustavljena dok se plan spasenja ne izvrši.“ /Čežnja vekova, str. 17-22/

Misli za razgovor i molitvu:

1. Ne treba strahovati za budućnost jer imamo život Boga.
2. Posvedoči u grupi kako je tebe Bog vodio.
3. Pouka iz stava Jevreja prema živoj mani.
4. Uporedi delovanje greha u Isusovo doba i naše vreme.
5. Božje rešenje za grešni svet.

“JER VAM SE DANAS RODI SPAS“

Luka 1, 1-20.

„...Isus je odlučio da nikakva privlačnost zemaljske prirode ne treba da pozove ljude na Njegovu stranu. Jedino lepota nebeske istine, mora da privuče one koji će Ga slediti... Nebeski vesnici su zapajeno posmatrali ravnodušnost tog naroda koga je Bog pozvao da svetu otkrije svetlost svete istine... Sveštenici i učitelji naroda nisu znali da najveći događaj svih vremena, uskoro treba da se zbude. Oni su ponavljali svoje besmislene molitve i vršili bogoslužbene obrede da ih ljudi vide, ali u svojoj borbi za bogatstvima i svetovnom vlašću, nisu bili spremni za otkrivenje Mesije...“

Na poljima na kojima je dečak David vodio svoje stado, pastiri su još uvek držali noćnu stražu. U toku tih časova tišine razgovarali su o obećanom Spasitelju i molili se za dolazak Cara na Davidov presto. „I gle, anđeo Gospodnji stade među njima... I reče im anđeo: ne bojte se; jer gle, javljam vam veliku radost koja će biti svemu narodu. Jer vam se danas rodi spas, koji je Hristos Gospod, u gradu Davidovu.“

Na ove reči, viđenje slave ispunilo je duše pastira koji su slušali. Oslobodilac je došao Izrailju! Sila, uzdizanje i pobjeda povezani su sa Njegovim dolaskom. Međutim, anđeo mora da ih pripremi da prepoznaju svoga Spasitelja u siromaštvu i poniženju. „I eto vam znaka...“

Nebeski vesnik stišao je njihova strahovanja... Pun nežnog obzira prema njihovoj ljudskoj slabosti, on im je dao vremena da se priviknu na božanski sjaj...

Udaljenost između neba i Zemlje nije danas veća nego što je bila kada su pastiri slušali anđeosku pesmu.

Nebo može biti veoma blizu i nama u našoj svakidašnjici. Istorija iz Vitlejema je neiscrpna tema... Mi se divimo Spasiteljevoj žrtvi... Njegova prisutnost prekoreva ljudsku gordost i samodovoljnost... On je došao sa takvim nasleđem da deli naše tuge i iskušenja i da nam pruži primer bezgrešnog života.“ /Čežnja vekova, str. 23-27/

Misli za razgovor i molitvu:

1. Uporedi nespremnost ljudi da dočekaju Spasitelja u Isusovo doba i naše vreme.
2. Uloga anđela u planu spasenja.
3. Šta sve obuhvata Hristova žrtva?
4. Kada, kome i gde ćeš govoriti o Isusovoj ljubavi?

POSVEĆENJE

Luka 2, 21-38.

Zakon o posvećenju prvenaca postao je veoma značajan. Svoje poreklo ima u najstarijim vremenima.

„Iako je bio uspomena na Gospodnje čudesno izbavljenje Izraijeve dece, on je prikazivao još veće oslobođenje koje će izvojevati jednorodni Božji Sin... Dete za koje je plaćena otkupnina bilo je Onaj koji će platiti otkup za grehe celog sveta...

Međutim, oni koji su se nalazili na položajima vladara i sveštenika u Izrailju iako su pred sobom imali dragoceno kazivanje proroštva nisu išli Gospodnjim putem i njihove oči nisu bile otvorene da vide Svetlost života.

Tako je to još uvek. Verske vođe i oni koji služe u Božjem domu često ne razlikuju događaje na koje je usredsređena pažnja celog neba, i oni nezapaženo prolaze. Ljudi priznaju Hrista u istoriji, ali se okreću od život Hrista. Hristos koji u svojoj Reči poziva na samopožrtvovnost, preko siromašnih i napaćenih koji traže pomoć, i preko pravednih koji su upućeni na siromaštvo, trud i poniženje, nije ništa spremnije prihvaćen danas nego pre osamnaest vekova.

„Jevreji nisu želeli da prihvate čast koja je dostignuta u poniženju. Zato i nisu mogli da prime svoga Iskupitelja.

„Da se otkriju misli mnogih srca.“ U svetlosti Spasiteljevog života, otkrivaju se srca svih počevši čak od Tvorca pa do kneza tame. Darovanje Hrista otkriva Očevo srce... Nijedna istina potrebna za naše spasenje nije uskraćena, nijedno čudo milosti nije zanemareno, nijedno božansko sredstvo nije ostalo neiskorišćeno... Cela nebeska riznica otvorena je onima koje On želi da spase...

Hristovim životom i smrti, otkrile su se i misli ljudi... Hristov život bio je poziv na potčinjavanje sebe i zajednicu u patnjama... Svojim odnosom prema Hristu svi će pokazati na kojoj se strani nalaze.“ /Čežnja vekova, str. 28-34/

Misli za razgovor i molitvu:

1. Usporedi dar Neba sa svojim darom Nebu.
2. Kako se upoznaje slava duhovnog carstva?
3. Razgovaraj o važnosti reči: „Da se otkriju misli mnogih srca.“

“JER SMO VIDELI NJEGOVU ZVEZDU“

Matej 2. poglavlje

„Božja svetlost uvek svetli usred tame neznaboštva... Mudraci su se obradovali svetlosti istine poslate sa neba... Dok su pred sobom imali zvezdu kao spoljašnji znak, imali su i unutrašnje osvedočenje Duha Svetoga koji je delovao na njihova srca i nadahnjivao ih nadom...“

Sveštenici i starešine u Jerusalimu nisu bili tako neobavešteni o Hristovom rođenju, kao što su se pretvarali... Mogli su sami naći Isusa i spremno odvesti mudrace do Njegovog mesta rođenja, ali, umesto toga, mudraci su došli da im skrenu pažnju na rođenje Mesije...

Oholost i zavist sada su zatvorili vrata svetlosti. Da je poklonjeno poverenje vestima pastira i mudraca, oni bi doveli sveštenike i rabi-ne u veoma nepovoljan položaj, dokazujući suprotno od njihovog tvrđenja da su tumači Božje istine. Ovi obrazovani učitelji nisu hteli da se ponize da ih poučavaju oni koje su oni smatrali neznabošcima. Odlučili su da pokažu prezir prema vestima koje su uzbuđivale cara Iroda i ceo Jerusalim. Nisu čak ni želeli da idu u Vitlejem, da vide da li je to tako. Naveli su ljude da zanimanje za Isusa smatraju fanatičnim uzbuđenjem. Ovde je počelo odbacivanje Hrista... Otada je njihova oholost i tvrdoglavost prerasla u duboko usađenu mržnju prema Spasitelju...

Sotona se zauzeo da svetu zakloni božansku svetlost i upotrebi svu moć svoga lukavstva da uništi Spasitelja. Međutim, Onaj koji nikada ne drema i ne spava čuvao je svog voljenog Sina... Darovima mudraca iz neznabožačke zemlje, Gospod je obezbedio sredstva za put u Egipat i boravak u tuđoj zemlji... Bog osobito ceni dar koji potiče od srca koje ljubi, čineći ga najuspešnijim u službi Njemu. Ako smo svoje srce predali Isusu, mi ćemo Mu doneti i svoje darove. Naše zlato i srebro, naša najdragocenija zemaljska imovina, naši najveći umni i duhovni darovi, dobrovoljno će se posvetiti Njemu koji nas je ljubio i koji je dao Sebe za nas.“ /Čežnja vekova, str. 35-41/

Misli za razgovor i molitvu:

1. Razmišljati o iskrenim ljudima u svetu koji čitaju Sveto Pismo.
2. Kako oholost i zavist zatvaraju srce za svetlost evanđelja?
3. Razgovarati o riznici darova koje Bog ima u svetu za objavljivanje evanđelja.

KAO DETE

Luka 2, 39.40.

„... Bio je živahnog i prodornog uma, a razboritost i mudrost prevazilazili su Njegove godine. Njegov karakter bio je uravnotežen i skladan... Kao dete Isus se odlikovao izuzetno milom prirodom. Njegove uslužne ruke uvek su bile spremne da posluže drugima. On je pokazivao nepokolebljivo strpljenje i istinoljubivost koja nikada ne bi žrtvovala čestitost. U načelu čvrst kao stena, Njegov život otkrivao je vrlinu nesebične ljubaznosti...

Dete Isus nije primalo pouke u školama u sinagogama. Njegova majka bila je Njegov prvi zemaljski učitelj. Sa njenih usana i iz proročkih svitaka On je naučio nebeske istine... Pošto je stekao znanje na način dostupan i nama, Njegovo dobro poznavanje Pisma pokazuje koliko je marljivo posvetio svoje rane godine proučavanju Božje reči... Svako dete može steći znanje kao što ga je Isus stekao...

Dok je bio dete, mislio je i govorio kao dete, ali ni najmanji trag greha nije kvario Božji lik u Njemu... Bio je podložan svim borbama sa kojima se i mi susrećemo, kako bi nam mogao biti primer u detinjstvu, mladosti i zreлом dobu.

U Njegovom marljivom životu nije bilo trenutaka dokolice da pozovu iskušenje... Ni zarada, ni zadovoljstvo, ni odobravanje ni prekor nisu Ga mogli navesti da pristane na rđavo delo. Bio je mudar da prepozna zlo, a jak da mu se odupre... Iskušenje, siromaštvo, nedaća je pravi sistem obuke potrebne za razvijanje čistote i postojanosti.

Čak ni u rukovanju alatom nije želeo da bude nesavršen. Bio je savršen kao radnik, kao što je bio savršen u karakteru...

Isus je bio vrelo isceljujuće milosti za ovaj svet... Njegov život izliva se u potoke saosećanja i nežnosti... Isus je naš primer!“ /Čežnja vekova, str. 42-48/

Misli za razgovor i molitvu:

1. Značaj proučavanja Božje Reči sa decom.
2. Isusovo detinjstvo kao primer našoj deci.
3. Blagoslov rada i njegov uticaj na karakter.
4. Biblijska vera, praktična pobožnost i svakodnevni život.

POSETA U VREME PASHE

Luka 2, 41-51.

„U to vreme jedna prostorija povezana sa hramom, bila je odvojena za svetu školu po ugledu na proročke škole. Tu su se okupljali vodeći rabini sa svojim učenicima i ovde je došao i Dete Isus... Bog je u hramu poučio Isusa. Ono što je primio, odmah je počeo i da daje.

Njegova pitanja upućivala su na duboke istine koje su dugo bile zamagljene, a koje su ipak bile od životnog značaja za spasenje duša. Svako pitanje iznosilo je pred njih jednu božansku pouku, a istinu stavljalo u novi odnos... Da su sledili ove putokaze istine, koje je On istakao, pokrenuli bi reformaciju u tadašnjoj religiji...

Za Isusove roditelje bilo je prirodno da Isusa smatraju svojim detetom... Bol izazvan njihovim odvajanjem od Njega i blagi ukor koji su sadržale Njegove reči, bili su određeni da u njihovu dušu utisnu svetost onoga što im je povereno...

Da su Josif i Marija održali svoj um usmeren Bogu razmišljanjem i molivtom, oni bi razumeli svetost poverenja koje im je ukazano i ne bi izgubili Isusa iz vida. Nemarnošću u jednom danu izgubili su Spasitelja, ali bilo im je potrebno tri dana zabrinutog traganja da bi ga našli. Tako je to i sa nama; praznim razgovorom, ogovaranjem ili zanemarivanjem molitve, možemo u jednom danu izgubiti Spasiteljevu prisutnost, a biće nam potrebno mnogo dana bolnoga traganja da bismo ga našli i ponovo dobili mir koji smo izgubili.

U našem međusobnom druženju moramo paziti da ne zaboravimo Isusa i olako nam ne promakne da On nije sa nama. Kada toliko postanemo zaokupljeni svetovnim da ne mislimo o Onome kome je usredsređena naša nada u večni život, odvajamo se od Isusa i nebeskih anđela... To je razlog česte pojave obeshrabrenja među tobožnjim Hristovim sledbenicima.

Za nas bi bilo dobro da svakoga dana provedemo jedan sat u razmišljanju o Hristovom životu... Ako pripadamo Hristu, naše najlepše misli baviće se Njime... Posmatrajući lepotu Njegovog karaktera, mi se „preobražavamo u to isto obličje iz slave u slavu.“ /Čežnja vekova, str. 49-56/

Misli za razgovor i molitvu:

1. Ono što je Isus primao odmah je prenosio na druge.
2. Iskustvo Marije i Josifa u gubljenju Isusa i pouka za nas.
3. Od kuda malodušnost kod onih koji su u Hristovoj službi?
4. Kako i koliko dnevno provesti vreme u razmišljanju o Isusu?

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Vlado Havran
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2016.
Za internu upotrebu